

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Eumenes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

PLUTARCHI

EUMENES:

EUMENI Cardiano tradit Duris patrem fuisse, qui ob inopiam in Chersoneso victum vectura exercenda quaeritavit: verum liberale eum in literis & palaestra fortitū tyrocinium. Quo etiamnum puero, quum obiter illuc appulisset Philippus, per otium eum adolescentium Cardianorum spectasse pancratia & puerorum luctas. inter quos excellentem Eumenem, quum solertem eum & strenuum vidisset, placuisse Philippo, & in familiam eius ascitum fuisse. Verum propius fidem videtur quod illi dicunt qui propter hospitii necessitudinem & amicitiam paternam Eumenem asserunt à Philippo prouectum. Ab huius excessu, quod nec prudentia nec fide vili esset ex Alexandri amicis secundus, scribarum princeps quidem appellabatur, sed in pari erat dignatione ac præcipui eius amici vel familiares: ut etiā dux in India solus cum exercitu mitteretur, & in prouinciam Perdicæ succederet, quū defuncto Hephæstione Perdiccas esset ad illius prouinciam prouectus. Vnde quum secundum fata Alexandri armigerorum princeps Neoptolemus cum clypeo se & hasta, Eumenē cū stylo & tabellis iactaret Alexandrum sequutū, deriserunt eū Macedones, quæ præter honores hunc affinitatis quoque necessitudine fuisset rex dignatus. Siquidem Barsines Artabazi filie, quam in Asia Alexander primam cognouit, ex qua filium suscepit Herculem, alteram sororem Apamā Ptolemæo, Eumeni Barsinē collocavit: quo tempore ceteras quoque Persidas distribuit, & amicis in matrimonium collocavit. Offendit subinde tamē Alexandrū, ac periculum Hephæstionis causa subiit: primū, quū Euio tibicini attribuisset Hephæstionædes, quas pueri Eumenis ei priores ceperāt, adiit Eumenes ad Alexandrum, ac cum Mentore vociferatus est præstare proiectis de manib. armis tibia canere vel tragædias agere. Tulit autem iniuriam eius Alexander moleste laceravitque probris Hephæstionem. Mox tamen mutatus, flagrauit ira in Eumenem quasi contumelia potius aduersus se, quam libera lingua esset aduersus Hephæstionem vsus. Deinde quo tempore Nearchum clam ad oceanum parabat mittere, poposcit ab amicis argentum, quod non esset in ærario. Vbi ab Eumene postulauit trecenta talenta, nec illi nisi cētum duntaxat dedit, eaque ægre & difficulter ostendit se per procuratores suos coegisse, non inculcauit eum neque accepit pecuniam, verum certis ministris occulte imperauit, ignem vt Eumenis tabernaculo subiicerent, quo in exportanda pecunia manifeste mendacem comperiret. At celerius quā potuit exportari, tabernaculum incendio haustum fuit, pœnituitque eius Alexandrum, quod monumenta sua fuissent absumpta. Auri verò vel argenti quod fuerat per flammam conflatum, erutum fuit plus mille talentis, ex quibus ille nihil abstulit, sed & satrapis præfectisque mandauit per litteras omnibus, vt exempla corruptorum mitterent,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΕΥΜΕΝΗΣ.

EΥΜΕΝΗ ὃ τὸν Καρδανόνιστον Δοῦ-
 ρει πατρὸς μὲν ἀμαξέδοντος ἐν Χερσονήσῳ
 ἀπὸ πεινῆν ἠρέσασα, τρεφίωσιν ἔλθου-
 ρα εἰς γυμνασίῳ καὶ παλαίστρῳ. ἐπὶ
 παιδὸς ὄντος αὐτοῦ, Φίλιππον παρεπίδημοῦντα, καὶ ἑ-
 λθὼν ἄρῳ, τὰ τῆς Καρδανῶν θεόσασα παλαίστρα
 μισθίων, καὶ παλαίσματα παιδῶν. ἐν οἷς διήμερήσαν-
 τα τὸν Εὐμηνῆ, καὶ φαίνεσθαι σιωπῶν καὶ ἀνδρῶν, ἔρε-
 σαστὰ Φιλίππου καὶ ἀναληφθῆναι. δοχῶσι δὲ εἰκότα λέ-
 γειν μᾶλλον οἱ ἄλλοι ἐνὶ Φιλίππου πατρὸς αὐτοῦ Εὐμηνῆ λέ-
 γοντες ὑπὸ τῆς Φιλίππου πατρὸς αὐτοῦ.
 μετὰ δὲ τῆς
 ἐκείνου τελευτῆς, οὔτε σιωπῶν πῶς οὔτε πίσει λείπε-
 σθαι δοκῶν τῆς αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ἐκαλέσθη μὲν ἑρμηνεύ-
 ματι, πρὸς δὲ, ὡς ἄλλοι μάλιστα φίλοι καὶ σιωπῆς, ἐ-
 τύχθη, ὡς τε καὶ ἑρμηνεύσθαι ἀποσταλῆναι καὶ τῶν Ἰνδικῶν
 ἐφ' αὐτῷ μετὰ διωόμεως, καὶ τῶν Περδικῶν πατρὸς αὐτοῦ
 ἐπαρχίας, ὅτε Περδικῆς, ἀποθανόντος Ἡφαιστίωνος, εἰς τῶν
 ἐκείνου πατρὸς αὐτοῦ Νεοπτολέμου τῆς ἑρμηνεύ-
 σασθαι μὲν τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς λέγοντος, ὡς αὐτὸς μὲν
 ἀσπίδα καὶ λόγχην, Εὐμηνῆς ὅ γινώσκων ἔχων καὶ πανακίδιον
 ἠχρῶσθαι, καὶ τῶν οἱ Μακεδόνες, μὲν τῆς ἄλλων καλῶν τῆς
 Εὐμηνῆ καὶ τῆς γάμου οἰκειότητος ὑπὸ τῆς βασιλείας εἰ-
 δοῦτες ἀξιοῦντα Βαρσίνην γὰρ τῶν Ἀρταβάξου πατρὸς αὐτοῦ
 Ἀσία γνοῖσθαι Ἀλεξάνδρου, ὅτι ἡ γὰρ ἔχει Ἡρακλέα, τῆς
 αὐτοῦ ἀδελφῶν, Πτολεμαίου μὲν Ἀπάμαν, Εὐμηνῆς ὅ Βαρ-
 σίνην ἔξεδωκεν, ὅτε καὶ τὰς ἄλλας Περσίδας διένειμε καὶ
 σιωπῶν τῶν ἐταίρων. ἔμην δὲ καὶ παρῶσθαι πολλ-
 λάκις Ἀλεξάνδρου, καὶ παρεκινδυνῶσθαι δι' Ἡφαιστίωνος
 πατρὸς αὐτοῦ γὰρ Εὐμηνῆ τῆς αὐτοῦ τῆς Ἡφαιστίωνος οἰκίας κα-
 ταίματος ἡ οἱ παῖδες ἔτυχον τῶν Εὐμηνῆ παρῶσθαι
 φότες, ἐλθὼν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Εὐμηνῆς
 ἐβόη μὲν Μέντορος ὡς αὐτῶν εἴη κερῆσθαι, ἢ τρεφῶσθαι, τῶν
 ὄπλα ῥίψαντας ἐκ τῶν χερῶν ὡς τε Ἀλέξανδρον αὐτῶν σιω-
 γημακτεῖν καὶ λοιδορῆσθαι τῶν Ἡφαιστίωνος. παρῶσθαι μὲν τοῖς
 πεσῶν, αὐτῶν εἴχετ' Εὐμηνῆ δι' ὀργῆς, ὡς ὑβρῶν μᾶλλον πρὸς
 ἑαυτὸν ἢ παρῶσθαι πρὸς Ἡφαιστίωνος κρησάμηνον. ἔπειτα
 Νεάρχου ἐκπέμψων μὲν νεανῶν τῶν ἐξ ὧν γάλασθαι, ἢ τῶν
 χημάτων τοῖς φίλοις, (ἔγδ' ἡ αὐτοῦ βασιλείῳ) τῶν δὲ Εὐ-
 μηνῆς ἀπὸ τῆς μὲν διακρίσασθαι τάλαντα, δόντος ὅτι ἐκατόν μῶ-
 να, καὶ τῶν τάλαντων καὶ μόνον αὐτῶν συνάλασθαι ἄλλο τῶν ὄντων
 ἔσθαι φάσκοντος, ὅσδ' ἐν ἑκατέσας ὅσδ' ἄλλο μόνον, ἐκέ-
 λῶσθαι τοῖς παῖδας κρύφα τῆς σκηνῆς τῆς Εὐμηνῆς πύρρῆσθαι
 ἐκ τῶν μόνον, ἐκ τῶν μόνον τῶν χημάτων, λαβῆναι ἐπὶ αὐτοῦ φάσκοντος
 φουδῶσθαι ἐφ' ὅτι ἢ σκηνῆς καταφλεγεῖσθαι. καὶ μετεπὶ σεντῶ
 χημάτων ἄλλο φάσκοντος ὁ Ἀλέξανδρος. ὅτι συχρῆν χη-
 σθαι ἢ ἀργύριον ὑπὸ τῆς πύρρῆς, αὐτῶν ἢ πλεῖον ἢ χιλίων τα-
 λάντων. ἐλαβῆναι ὅτι ἔδει, ἀλλὰ καὶ χημάτων τοῖς πύρρῆς ἢ σαβῶ-
 πιας καὶ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς φάσκοντος τῶν διεφθαρμένων ἀποστέλλειν.

πρώτα τῷ Ἰαμβόλῳ ἐκέλευεν τὸν Εὐμένην. πάλιν δὲ
 πρὸς δωρεάς ἕως εἰς Ἀφροδίτην καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἡφαί-
 στίωνος, καὶ πολλὰ μὲν ἀκούσας κακῶς, πολλὰ δ' εἰπόντων, τότε
 μὲν ἐκ' ἐλαττον ἔσχεν μετ' ὀλίγον ἢ τελευτήσας Ἡφαιστιώ-
 νος, πρὸς παθῶν ὀβασιλίας καὶ πᾶσιν οἷς ἐδόκει ζῶντι μὲν ἔ-
 κείνῳ φρονεῖν, ὅτι χαίρειν ἢ τε θνήσκῃ, βασιλεύσας οὐκ ἔλαττον
 καὶ ἄλλοις ὡν, μάλιστα τὸν Εὐμένην δι' ἰσοψίας εἶχεν, καὶ πορὺ-
 φερε πολλάκις τὰς Ἀφροδίτας καὶ λοιδορίας ἐκείνας. ὃ δ' πα-
 νούργος ὡν καὶ πειθάνος, ἐπιχειρήσει οἷς ἀπώλυτο σώζειν ἑαυ-
 τόν. κατέφυγε γὰρ εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἡφαιστίωνος φιλοτιμίαν Ἀ-
 λξάνδρου καὶ χάριν, ὕψηλός τε πινὰς αἰμάλισα κα-
 σμῆν ἔμελλον τὸν τε θνήσκῃ, καὶ χερματὰ τελευτῶν εἰς τὴν τῶ
 πύργου καὶ ἀσκαδίου ἀφειδῶς καὶ πρὸς ἑμῶς. ἀποθα-
 νόντος δ' Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς φάλαγγος διεσώσης πρὸς τοὺς
 ἐταίρους, τῆ μὲν γνώμη τοῦτοιοι πρὸς ἐνείημι ἑαυτὸν ὁ Εὐμε-
 νῆς, τὰ δ' ὁ λόγος κρινῆς πρὸς τὴν ἀμφοτέρους καὶ ἰδιώ-
 τῆς, ὡς ὁδὸν αὐτὰ πρὸς ἡκὸν ξένῳ ὄντι πολυπραγμοσύνῃ τῇ
 Μακεδόνων Ἀφροδίταις. καὶ τῶν ἄλλων ἐταίρων ἐκ Βαβυ-
 λῶνος ἀνασκαδισμένων, αὐτὸς ἰσολεϊφθῆς ἐπὶ τῇ πόλει
 κατεπερθεῖνε πολλοὺς τῶν πειθάνων, καὶ πρὸς τὰς Ἀφροδί-
 τας ἡδίους ἐποίησεν. ἐπεὶ δὲ ἀναμιχθέντες ἀλλήλοις οἱ
 στρατηγὶ καὶ κατὰντες ἐκ τῶν πρώτων βασιλέων, διενέ-
 μοιτο σαβραπείας καὶ στρατηγίας, Εὐμένης λαμβάνει Καπ-
 παδοκίαν καὶ Περδικκίαν τὴν ἰσοχειρῶν τῇ Γροντι-
 κῇ θαλάττῃ, μέχρι Τραπεζοῦτος, οὐκ ἔτι Μακεδόνων
 οὔσαν, (Ἀλεξάνδρου γὰρ αὐτῆς ἐβασίλευεν) ἀλλ' ἔδει Λεον-
 νάτου καὶ Ἀντίγονου καὶ μεγάλη τὸν Εὐμένην κατήρτησας
 ἀποδείξαι τῆς χώρας σαβραπείαν. Ἀντίγονος μὲν οὐκ
 πρὸς ἐξενεῖν τοῖς γραφεῖσιν ἰσοπείθῃ, μετῴρωτος ὡν ἡ-
 δὴ καὶ πρὸς ἐξενεῖν ἀπώλυτων. Λεοννάτος δ' κατέβη μὲν ἀνω-
 θεν εἰς Φρυγίαν, ἀναδεδάξασθαι Εὐμένην τὴν στρατείαν. Ἐ-
 καταίου δ' τῶν Καρδοχηνῶν τυραννίδος συμμιζαντος αὐτὰ, καὶ
 δεομένου βοηθεῖν μᾶλλον Ἀντιπάτρῳ καὶ Μακεδόνων τοῖς
 ἐν Λαμίας πολιορκουμένοις ὄρωκτο Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τὸν
 Εὐμένην παρεκέλευε, καὶ διήλασθαι πρὸς Ἐκκαταίου. ἰσογὰρ
 αὐτοῖς πατρικῆς ἐκ πολιτικῶν Ἀφροδίτων ἰσοψία πρὸς
 ἀλλήλους. καὶ πολλάκις ὁ Εὐμένης ἐγγόνει φανερός κατη-
 γρητῶν τῶν Ἐκκαταίου τυραννίδος, καὶ τῶν Ἰαμβόλων Ἀλέ-
 ξάνδρου ἀποδοῦναι τοῖς Καρδοχηνῶσι τὴν ἐλευθερίαν διὸ καὶ
 τότε τὸν Εὐμένην παραγυμνοῦ τὴν ὄντι τοῖς Ἑλλήνας στρα-
 τείαν, καὶ δεδιέναι φάσκοντος Ἀντιπάτρῳ, μή πως Ἐκκαταίου
 καὶ Ἰαμβόλου, καὶ πάλαι μισῶν αὐτὸν ἀνέλη, πινύσας ὁ Λεον-
 νάτος, οὐδὲν ὡν ἐφρονεῖ πρὸς αὐτὸν ἀπεκρύψασθαι. λόγος
 μὲν γὰρ ἰσοβοήθῃ καὶ πρὸς φασίς, ἐγγόνει δ' Ἀλεξάνδρου, ὅ-
 ρος ἀντιποιεῖσθαι Μακεδονίας. καὶ πινὰς ἐπιστολάς ἐδείξε
 Κλεοπάτρας μετὰ πεμποδῆς αὐτὸν εἰς Γέλλαι ὡς γαρη-
 σομένης. ὁ δὲ Εὐμένης, εἴτε τὸν Ἀντιπάτρῳ δεδιδίκατος, εἴτε
 τὸν Λεοννάτου ἐμπληκτὸν ὄντα, καὶ φορέας μεσὸν ἀβεβαίου
 καὶ ὄξείας, ἀπογοῖς, νύκτωρ ἀπέστρεψεν τὴν ἑαυτοῦ λα-
 βῶν ἀποσκαδίῳ. (εἶχεν δὲ τετρακοσίους μὲν ἰππεῖς, Ἀφρο-
 δῆσι δ' ἑπτὰ πινὰ ὀπλοφόρους. ἐπὶ δὲ χροσῶσις εἰς ἀρ-
 γυρίου λόγῳ, τάλαντα πέντακις ἑκατὸν) φυγῶν δ' οὕτω πρὸς
 Περδικκίαν, καὶ τὰ Λεοννάτου βουλεύματα κατεπιπῶν, ὅ-
 ρος μὲν ἴσχυε μέγα παρ' αὐτὰ, καὶ τὸ συνέδριον μετείχεν
 ὀλίγον ἢ ὑπερῶν εἰς Καππαδοκίαν κατήρτη, μετὰ διωάμεως, αὐτὸν Περδικκίου παρόντος καὶ στρατηγῶτος.

A eaq; deferti omnia iussit ad Eumenem. Concer-
 tatione iterum de dono quopiam cum Hephæ-
 stione exorta, ac multis vltro citroq; iactis conui-
 tiis in præsentia quidem nihilominus erat in gra-
 tia: cæterum defuncto mox Hephæstione, mceres
 rex, omnibusq; quos viuo illi inuidisse arbitra-
 tur, atque eius lætari morte, infestus & asper, præ
 cæteris Eumenem in suspicione habebat, memo-
 ravitq; crebro rixas illas & conuitia. Verum ver-
 futus ille doctusq; accommodare se tempori, in-
 stitit ex eo quo vulnerabatur, mutuari remedium.
 Confugit enim ad Alexandri in decoranda me-
 B moria Hephæstionis prolixitatem & studium,
 suggestitq; ei honores quibus maximè ornare va-
 leret defunctum, atq; argentum ad excitandum
 Hephæstioni tumulum largè & benignè præbuit.
 Postquam deceffit Alexander, & legiones ab ami-
 cis Alexandri secessere, animo Eumenes ab his
 stetit, verbo medium se inter utrosq; & priuatum
 gessit, quasi sibi non cōueniret extraneo nimium
 se implicare Macedonum controuersis. Quum
 autem amici Alexandri cæteri Babylone excessif-
 sent, remanens hic in vrbe peditatum magna ex
 parte placauit, atq; ad concordiam reddidit prom-
 ptiolem. Vt verò conuenerunt duces, & priore
 compresso tumultu, partiti sunt satrapias & pro-
 uincias, Eumeni cessit Cappadocia & Paphlago-
 nia mari Pontico subiecta Trapezonte tenus, quæ
 tunc in Macedonum ditione nondum erat, siqui-
 dem regnum obtinebat ibi Ariobarzanes. Habe-
 bant autè in mandatis Leonatus & Antigonus, vt
 magna manu Eumenem eò deduceret, satrapam-
 que illi oræ imponerent. Cæterum non obtempe-
 ravit Antigonus Perdicæ literis, elatus iam ani-
 mo atq; despiciens omnes: Leonatus verò ex su-
 perioribus prouinciis descendit in Phrygiam, ac
 recepit Eumeni se illam expeditionē suscepturū.
 Sed quum Cardianorū Hecataus tyrannus, cum
 illo congressus, oraret vt Antipatro potius & ob-
 sessis Lamiaæ Macedonibus iret suppetias, instituit
 traicere: quò etiam inuitauit Eumenē, eumq; re-
 conciliare enifus est cum Hecatao. Intercedebat
 enim paterna inter eos ex ciuilibus dissensionibus
 similtas. Eumenes autem frequenter Hecataum
 tyrannidem parare apertè in simulauerat, atq; Ale-
 xandrum, vt Cardianis redderet libertatem, pre-
 catus fuerat. Quapropter detrectante tunc exp-
 ditionē in Græcos Eumene, & timere Antipatrum
 se dicente, ne qua in Hecatai gratiam iam pridem
 E alienus interficeret se, fidē habens ei Leonatus ni-
 hil eum consiliorū suorum celauit. Nam verbo di-
 cebat & prætexebat subsidium se laturū Antipatro,
 verum deliberauerat, traducto exercitu, illico Ma-
 cedoniā asserere, & epistolas monstrauit ei Cleo-
 patræ Pellam se velut ad connubiū accersentis. At
 Eumenes, seu q; Antipatrum formidaret, seu quòd
 vecordem Leonatū & impetu motū instabili præ-
 cipitiq; haberet pro deplorato, nocte cum impe-
 dimentis suis discessit. Habebat secū equites tre-
 centos, & ex ministris suis stipatores ducetos, auri
 ad argenti rationē quinq; millia talentūm. Ita ad
 F Perdiccam confugit, consiliisq; proditis Leonati,
 statim multū apud eū potuit, atq; adhibitus est in
 cōcilio. Post aliquāto in Cappadociam cū exerci-
 tu ipso præfente & ductore Perdicca est deductus.

Capto Ariarathe, & prouincia subacta, declaratur
 fatrapa. Vrbes commisit amicis suis, iisque præfectos
 cum præfidiis imposuit. Iudices ibidem & procu-
 ratores, quos sibi visum fuit, reliquit, nihil in his
 se ingerente Perdicca. Inde vna cum Perdicca re-
 meauit: quod tribuit eius obseruantia, & ne abes-
 set ab aula. At verò confidens Perdiccas, quas ad
 res pergebat, ipsum eas per se confecturum: sed ad
 ea quæ relinquebat à tergo, impigro & fido custo-
 de se opus habere, ablegauit ex Cilicia Eumenum,
 verbo ad suam prouinciam, reuera quo confinem
 Armeniam à Neoptolemo commotam in potesta-
 te retineret. Quem Eumenes, quanuis animi tu-
 more & inanibus spiritibus peruersum, blandis
 verbis elaborauit in officio retinere. Quia verò
 phalangem Macedonum inflatam & ferocem of-
 fendit, præsidium confecit contra eos manum e-
 questrem, prouincialibus, qui equis erant assueti,
 vectigalia remittens & immunitatem dans. Equos
 etiam emit, quos distribuit iis quibus ex comitatu
 suo maxime fidebat, largitionibus muneribusq; a-
 nimos eorum inflamans, corporaq; itineribus fa-
 ciendis exercens ac laboribus. Vnde illi Macedo-
 nes obstupuerunt, hi redditi sunt alacres, vbi exi-
 guo spatio viderunt apud eos coactos equites non
 minus sex millia trecentos. Postquam Craterus &
 Antipater deuictis Græcis in Asiam ad Perdiccæ
 opprimendum imperium transferunt, quos im-
 pressionem facturos nuntiabatur in Cappadocia:
 Perdiccas, qui ipse mouebat in Ptolemaum, Eu-
 menem legionum que in Armenia & Cappadocia
 erant ducem cum summo imperio creauit. Hac de
 re literas misit, atq; Alceram cum Neoptolemo Eu-
 meni præcepit dicto audientes esse, Eumenum ve-
 rò pro suo agere arbitrio. Eam expeditionem Al-
 cetas aperte abnuuit, quod Macedones, quibus
 præerat, conferre cum Antipatro erubescerent ar-
 ma, Crateri autem adeo essent studiosi, vt etiam re-
 cipere essent eum parati. Neoptolemus verò pro-
 ditionem Eumeni moliebatur, verum non fuit
 clam. qui quum accerferetur, non paruit, sed acie
 direxit copiarum suarum. Ibi primum fructum
 cepit Eumenes prouidentia & apparatus sui. quip-
 pe inclinata iam acie peditum suorum profligauit
 Neoptolemum equitatu, cepitq; impedimenta e-
 ius. Inde in dissipatam in confectando phalangem
 conglobato equitatu suo inuectus arma coegit
 eos ponere, adegitq; sacramento ipsum sequutu-
 ros. Neoptolemus, paucis ex fuga collectis, recur-
 rit ad Craterum & Antipatrum. Ab illis ad Eume-
 nem legati missi, qui inducerent eum vt trans-
 ferret ad ipsos retentis prouinciis suis, acceptisque
 insuper ab ipsis aliis copiis & prouinciis, rediret-
 que cum Antipatro in gratiam, nec Cratero exis-
 teret pro amico hostis. Quibus expositis, negauit
 se Eumenes Antipatro, quicum vetus sibi inimi-
 citia intercederet, nunc amicum fore, quando
 eum amicos videat habere pro inimicis: ad Cra-
 terum verò cum Perdicca reconciliandum at-
 que æquis conditionibus in gratiam reducend-
 um omnem suam offerre operam. Quod si incur-
 rere affectet in eum, non defuturum se, quoad spi-
 raret, læso. priusq; corpus & animam quam fidem
 amissurum. His renuntiatis Antipatro, de summa
 rerum per otium deliberauerunt. Neoptolemus,

A Αρειάρθου ἢ ληφθέντος ἀρχμαλώτου, καὶ τῆς χώρας ὑ-
 ποχρεῖται ἡμοῦν, ἀποδείκνυται σαβάρης. καὶ τὰς μὲν πό-
 λεις τοῖς ἐαυτῶν φίλοις παρέδωκε. καὶ φερούσους ἔκατε-
 σπεν, καὶ δικαστὰς ἀπέλιπεν, καὶ διοικήσας οὐκ ἐβόλετο, τὸ
 Περδίκκου μηδὲν ἐν τούτοις πολυπραγμονοῦντος. αὐτὸς δὲ
 σωματέλλετο, ἐκείνόν τε τετραπόλων, καὶ τῶν βασιλέων
 ἀπολείπεισθαι μὴ βυλόμενος. οὐ μὲν δὲ ὁ Περδίκκας,
 ἐφ' ἃ μὲν ὤρμητο, πικρῶν δὲ αὐτῶν παρὰ τὸν ἑαυ-
 τῶν πόλιν δειλάδρασε καὶ τὸν φύλακας οἰόμενος,
 ἀπέπεμψεν ἐκ Κιλικίας τὸν Εὐμήν, λόγῳ μὲν ὅτι ἑαυ-
 τῶν σαβάρηαι, ἔργῳ δὲ, τὴν ἴσχυρα Ἀρμενίαν τε παραμέ-
 νων ὑπὸ Νεοπόλεμου ἀπὸ χερσῶν ἔξοισα. τὸν μὲν οὖν ὁ
 Εὐμήνης, καὶ τὸν οἰκὸν πῆ καὶ φερόματι κενῶ διεφθαρμένον,
 ἐπεισάτω τῶν οἰμυλίας κατέχεν αὐτὸς ἢ τὴν φάλαγγα τῶν
 Μακεδόνων ἐπὶ ἡμῶν καὶ δρασίαι δῶν, ὡς τὸν ἀντίπα-
 γμα παρεσκεύαζεν αὐτῆ δυνάμει ἰπποκίω, τῶν μὲν εἰρω-
 εῖων τοῖς ἰππεύειν διωαμῶν ἀνείσφορίας διδοῖς καὶ ἀτε-
 λείας, τῶν δὲ πρὸς αὐτὸν οἰς μάχισα ὅτις εὐεν, ὠνητοῖς ἀνέ-
 μων ἰπποῖς, φιλοτιμίαις τε καὶ δωρεαῖς τὰ τε φερόματι
 παρὰ τῶν, καὶ τὰ σώματα κινήσειν καὶ μὴ ἔταξαι ἀπο-
 νάν. ὡς τε τοὺς μὲν ἐκπλαγῆσαι, τοὺς δὲ τὰρ ῥῆσαι τῶν Μα-
 κεδόνων, ὁρῶντας ὀλίγω χρόνῳ πρὸς αὐτὸν ἠδυσίμους ἰσ-
 τῆς οὐκ ἐλάττω ἐξακιχλίω καὶ τετρακοσίω. ἐπεὶ δὲ
 Κρατερός καὶ Ἀντίπατρος τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἡμῶν διε-
 βανον εἰς Ἀσίαν, τὴν Περδίκκου καταλύσοντες δεχίω, καὶ
 παρὰ τὴν ἴσχυρα μὴ ὄντες ἐμβαλεῖν εἰς Καππαδοκίαν, ὁ Περ-
 δίκκας αὐτὸς ὅτι Πτολεμαῖον τετραπόλων ἀπέδρασε τὸν Εὐ-
 μήν τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Καππαδοκίᾳ δυνάμεων αὐτῶ
 κράτῳ τετρατήρῳ. καὶ πρὸς τούτων ὅτις οὐκ ἐπέμψεν,
 Ἀλέξανδρον μὲν καὶ Νεοπόλεμον, Εὐμήν τῶν παρὰ τῶν κελύ-
 σας, Εὐμήν τῶν χερσῶν τοῖς παρὰ τῶν ὅπως αὐτὸς ἐγνώ-
 κεν. Ἀλέξανδρον μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀπείπατο τὴν τετρατείαν, ὡς
 τῶν ὑπὸ αὐτῶν Μακεδόνων Ἀντίπατρον μὲν ἀδελφῶν μὲν
 χερσῶν, Κρατερόν δὲ καὶ δέχεται δι' ὕνοιαν ἐπίμῳ ὄντων.
 Νεοπόλεμος δὲ βυλόμενος μὲν ὑπὸ Εὐμήν τῶν παρὰ τῶν οὐκ
 ἐλάττω, καὶ ἡμῶν οὐκ ὑπὸ ἡμῶν, ἀλλὰ παρέταξε τὴν
 δύναμιν. εἴτα παρὰ τὸν Εὐμήν ἀπέλασε τῆς ἐαυτῶ παρ-
 νοίας καὶ παρὰ τῶν. ἠπώμενος γὰρ ἦδη καὶ τὸ περὶ ἐβέβα-
 το τοῖς ἰππεύειν τὸν Νεοπόλεμον, καὶ τὴν ἀποσκιδνῶ ἐλα-
 βεν αὐτῶ, καὶ τὴν φάλαγγα διεσπαρῆσαι πρὸς τὴν δίοξιν ἀθροῖς
 ἐπελάσας, ἠπάτασε τὰ ὅπλα ἔσθαι, καὶ λαβόντας ὄρχεις
 αὐτῶ συσχετῶν. ὁ μὲν οὖν Νεοπόλεμος ὀλίγους πηλὸς
 σωμαγαγῶν ἐκ τῆς Ἑσπίας, ἐφυγῶ παρὰ Κρατερόν καὶ Ἀν-
 τίπατρον. παρὰ ἐκείνων δὲ ἀπέσατο παρὰ τῶν πρὸς Εὐ-
 μήν, πρὸς ἀλλῶν μετατέσθαι πρὸς αὐτοῖς, καρπούμενον
 μὲν ἂς εἶχε σατραπείας, παρὰ λαβόντα δὲ τετρατείαν καὶ
 χώραν παρὰ αὐτῶν, Ἀντίπατρον μὲν, αὐτῶ ἐχθρῶ φίλον
 ἡμῶν, Κρατερόν δὲ μὴ ἡμῶν ἐκ φίλου πολέμου.
 τῶν δὲ Εὐμήν ἀκούσας, Ἀντίπατρον μὲν οὐκ ἀνέφη πα-
 λαμὸς ὡν ἐχθρῶ, νῦν ἡμῶν φίλος, ὅτε αὐτὸν ὁρῶ τοῖς φί-
 λους ὡς ἐχθροῖς ἡμῶν. Κρατερόν δὲ Περδίκκα ἀπὸ
 λαβόντα ἔτοιμος εἶναι, καὶ σωματελλῶν τοῖς ἰσίοις καὶ δικασίαις.
 ἀρχοντος δὲ πλεονεξίας, τὰς ἀδικουμένῳ βοηθήσῃν, μέχρις
 ἀνέμνη, καὶ μᾶλλον ὁ σῶμα καὶ τὸν βίον ἢ τὴν πίστιν

παρὰ τῶν. οἱ μὲν οὖν πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, πρὸς ἡμῶν τῶν ἀλλῶν ἐβουλόοντο πρὸς τῶν ὄλων. ὁ Νεοπόλεμος

ἢ μὲν τὴν φυγὴν ἀφικόμενος πρὸς αὐτοὺς, τὴν τε μάχην ἀπήγελλεν καὶ παρεκάλει βοηθεῖν, μάλιστα μὲν ἀμφοτέρως, πρῶτος ἢ Κρατερόν. ποιεῖσθαι γὰρ ὑποφύως ἐκείνον ὑπὸ τῆς Μακεδόνων· καὶ μόνον ἰδῶσι τὴν καυσίαν αὐτῶν καὶ τὴν φωνὴν ἀκρόσῳσι, μὲν τῶν ὀπλων ἤξεν φερομένων. καὶ γὰρ αὐτῶν ἔντος ἵνομα τῶν Κρατεροῦ μέγα, καὶ μὲν τὴν Ἀλέξανδρου τελευτῶν τῶτον ἐπόθησαν οἱ πολλοὶ, μνημονθόντες ὅτι καὶ πρὸς Ἀλέξανδρον ὑπὸ αὐτῶν ἀεδεῖα πολλὰς ἀπειθείας πολλὰς· ὑποφερομένου πρὸς τὴν Γερσικὴν Σηλὸν ἀντιλαμβατόμηνος, καὶ τοῖς πατερίοις ἀμύων, ἀφ' ἑσφύων καὶ ὄχρῳ ἤδη περὶ βελζομένων. τότε δὲ οὖν ὁ Κρατερός τὸν μὲν Ἀντιπάτρον εἰς Κιλικίαν ἀπέπεμψεν, αὐτὸς ἢ τῆς διωάμεως ἀναλαβὼν πολὺ μέρος, ὅτι τὸν Εὐμηνῆ μὲν τῆς Νεοπτολέμου πρὸς τῆς οἰόμενος οὐ πρὸς δεχομένη, καὶ μὲν πρὸς φατον νικῶν ἐν ἀπαξία ἢ πρὸς πόποις ἐχρῆν τὴν διωάμεν ὅτι πεσεῖσθαι. ὁ μὲν οὖν πρὸς ἀσάδα τῆς ἑφοδὸν αὐτῶν τὴν Εὐμηνῆ, καὶ πρὸς τῶν ἀσάδα τῶν, νηφύσης αὐτῶν ἠγεμονίας, ἔμειν ἀκρας τῆς δεινότητος· ὁ δὲ, μὴ μόνον τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῶν εἶχεν ἀσάδα ἀφ' ἑσφύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν στρατομάχοις ἀνομοῦτας ὡς μαχόμενοι, πρὸς ἐπισημα τῶν Κρατεροῦ, καὶ ἀποκρύψαι τὸν ἀντιπράτηρον, ἴδιον δοκεῖ τῶν τῶν ἠγεμόνος ἐργὸν ἠγεῖσθαι. διέδωκεν μὲν οὖν λόγον ὡς Νεοπτολέμος αὐτῶν ὅτιοι, καὶ Γίγρις, ἔχοντες ἵππεῖς καὶ Καππαδοκῶν καὶ Γαλαζῶν. νυκτὸς ἢ ἀναξέζαι βελζομένων, εἶτα καὶ ἀσάδα τῶν, ὅφιν εἶδεν ἀλλόχρον. ἐδόκει γὰρ ὅρα Ἀλέξανδρος δύο πρὸς ἀσάδα τῶν ἀλλήλοισι μάχεσθαι, μίας ἐκείτην ἠγεμόνον φάλαγγος· εἶτα, τῶν μὲν τῶν Ἀθωῶν, τῶν ἢ τὴν Δῆμητρα βοηθοῦσαν ἐλθεῖν. ἠγεμόνου ἢ ἀγῶνος ἰσχυροῦ, κρατηθῶν τῶν μὲν τῆς Ἀθωῶν τῶν ἢ νικῶντι, σαχῶν δρεπομένῳ τὴν Δῆμητρα συμπλέκῃν ἐφ' αὐτοῖν. αὐτῶν μὲν οὖν τὴν ἑξέζαι εἶτα πρὸς αὐτῶν, μαχόμενου πρὸς τῆς ὄρισης καὶ τότε πολὺν καὶ κελὸν ἐχούσης ἐν κελυχι σαχῶν. ἀπασα γὰρ κατέπαρτο, καὶ παρεῖχεν εἰρήνην πρὸς ἐπισημα τῶν, ἀμφιλαφῶς τῶν πεδίων χρομῶντων· μᾶλλον ἢ ἐπερρώσθη, πυθόμενος σιῶν τῶν πολεμίοις Ἀθωῶν καὶ Ἀλέξανδρον εἶτα. Δῆμητρα ἢ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδου σιῶν τῶν καὶ Ἀλέξανδρον, ἀναδείσθαι τε πρὸς ἐκείλους, καὶ κατὰ ἐφ' αὐτῶν τὰ ὄπλα τῶν σαχῶν λαμβάνοντας. ὀρμήσας δὲ πολλὰς ἐξαρρεῖσθαι καὶ φρεῖσαι τοῖς πρὸς αὐτὸν ἠγεμόσιν καὶ στρατηγῶν, πρὸς ὃν ἐμελλεν ὁ ἀγὼν ἔσθαι, καὶ μὴ μόνος ἐν αὐτῶν ἠγεμόνος ἀποκρύψαι καὶ κατὰ ἐφ' αὐτῶν ἀπόρητον οὕτως αἰαγεῖσθαι, ὅμους ἐπέμεινε τοῖς λογισμοῖς, καὶ διεπίσθεσε τῆν γνώμη τῶν κίνδυνων· ἀντέταξε ἢ Κρατεροῦ Μακεδόνων μὲν οὐδένα, δύο ἢ ἐπ' ἀρχίας ξενικῶν, ὡν Φαρνάβασος ὁ Ἀρβαξέζαι καὶ Φοίνιξ ὁ Τενέδιος ἠγεμῶντο, ἀφ' ἑσφύων τῶν πολεμίων, ἐλαμῶν καὶ τῶν σαχῶν συμπλέκεσθαι, μὴ διδόντας ἀναστροφῶν, μηδὲ φωνῶν μηδὲ κήρυκα πεμπόμενον πρὸς ἐπισημα τῶν. ἐδέδει γὰρ ἰσχυρῶς τοῖς Μακεδόνας, μὴ γνωρίσαντες τὸν Κρατερόν, οἴχοντα μετὰ βαλλόμενοι πρὸς ἐκείνον. αὐτὸς δὲ τοῖς ἐρρώμενοις ἵππεῖς τεταχυσίους εἰς ἀγῶνα σιῶντας, καὶ παρελάσας ὅτι ὁ δόξιν, ἐμελλε τοῖς πρὸς Νεοπτολέμον ὅτι χειρεῖν. ὡς δὲ τὸν ἐν μέσῳ λόφον ὑποβαλόντες ὡφθησαν, ὅξαια καὶ μετ' ὀρμῆς σφοδρότερας ποιούμενοι τὴν ἑφοδὸν, ἐκπλαγῆς ὁ Κρατερός, καὶ πολλὰ λυθδρήσας τὸν Νεοπτολέμον, ὡς δὲ πατημένος ὑπὸ αὐτῶν πρὸς τῆς τῶν Μακεδόνων μετὰ βολῆς,

A quum ex fuga se contulisset ad illos, fecit eos de praelio commisso certiores, instititque ut suppetias ferrent sibi, maximè ambo, Craterus certè. Illum enim desiderari dicebat à Macedonibus mirificè, cuius si causiam modò conspexissent & audiuisent vocem, cum armis illos ad eum concursuros. Nempe erat profectò nomen ingens Crateri, eiusque desiderio post Alexandri obitù flagrabat vulgus militum, memores multas eum crebrò indignationes pro ipsis apud Alexandrum excepisse, quum ad fastum Persicum retineret sensim delabentem: moresque patrios, quos luxu & supercilio conculcabat, vindicaret. Igitur in præsentia Antipatrum Craterus in Ciliciam misit. Ipse cum magna parte exercitus socio Neoptolemo mouit in Eumenem, nec expectantem ratus se, & sub recentem victoriam cum incondito exercitu & populis implicato oppressurum. Quod autè aduentum eius Eumenes præsentit & se præparavit, vigilantia quidem duci, non eximia tamen solertia ascribas. Quòd verò non solum cauerit ne hostes, qua re ipse laborabat, sentirent, verùm etiam ut milites suos ignaros quicum conferrent signa occupauerit immittere in Craterum, & ducem occultauerit aduersarium, ea singularis videtur ars fuisse imperatoris. Diulgauit rumore Neoptolemum iterum ingruere & Pigrem cum Cappadocum & Paphlagonum equitatu. Quum pararet de nocte mouere, mox prodigiosa sopore oppresso oblata visio est. Alexandros duos visus est videre ad prælium inter se cõmittendum instruetes aciem, ac singulas vtrunq; ducere phalanges: hinc vni Mineruam, alteri Cererem auxilio venire. Commisso acri certamine fufum eum à quo stabat Minerua, victori Cererè defectis spicis coronam contexere. Hoc visum protinus coniecit secundum esse sibi, qui pro optimo agro & id temporis præclaram habente in calice spicam dimicaret. Plenus enim totus sementis erat, & speciem præbebat pax splendidam magna comantibus vbertate campis. Iam magis erectus est, postquam accepit signù pugnae hostibus Mineruam & Alexandrũ esse. Itaq; signum ipse quoq; suis Cererem & Alexandrum dedit, præcepitq; omnibus ut corona caput & arma spicea redimirèt. Quauis autem conatum cœperat sæpe præfectis & ducibus suis, quicum decertandum esset, enunciare & aperire, neq; apud vnum se tegere & suppressere arcanũ tam necessarium, perstitit tamen in consilio suo, & menti suæ concredidit periculũ. Cratero ex aduerso neminem locauit Macedonum, sed duas externorũ equitum alas, quas Pharnabazus Artabazi filius & Tenedius Phœnix ducebat. His imperauit vt in hostes, simulatq; in conspectu ferent, inueherent extemplo, manusq; conferent, nec darent iis receptũ, neu verba caduceatoremve missum admitterent. Timebat enim maiorem in modum, ne agnito Cratero Macedones ad eum transfirent. Ipse equitibus trecentis fortissimis in agema centuriatis, prouectus in dexterum cornu erat Neoptolemum adoriturus. Vbitumulo qui intermedius erat, superato conspecti sunt, impetumq; dederunt acriorem & concitatiorẽ, obstupefactus Craterus, multis conuitiis Neoptolemũ, quòd ab eo esset de Macedonũ defectione elusus,

laceravit: adhortatusq; duces suos ad pugna strenue capeffendam infestus inuexit se in hoste. Fuit durus primus concursus, laceisq; cito defraetis, vbi res gladiis geri coepit, non dehonestauit Craterus Alexandrum, verum multis confossis, saepiusque auerfis illis quos contra stabat, vulneratus demum a Thrace ex latere inuecto defluxit ex quo. Iacentem quum alii incognitum essent praelati, vnus ex Eumenis ducibus Gorgias cognouit eum, defiliensque ex equo custodiam corpori grauius iam affecti animamq; agentis adhibuit. Congreditur interea cum Eumene Neoptolemus. Inueterato enim inter se odio & simultate inflammati duobus concursibus non percepit alter alterum. In tertio vbi inter se cognouerunt, protinus strictis gladiis cum clamore admiserunt equos. Vt infestis equis trimum modum acriter concurrerunt, remissis habenis iniiciunt sibi mutuo manus, detrahunt cassides, & diuellunt ex humeris loricas. Dum ita se inuicem lacerant, equis simul subterfugientibus in terram delapsi & connexiprehendunt alter alterum colluctanturq;. Inde Eumenes priori assurgenti Neoptolemo poplitem succidit, maturauitq; attollere se in pedes. Neoptolemus altero innixus genu, altero afflictus, strenue ex inferiore loco dimicabat, sed vulnera non inferebat lethalia: percussus autem secundum collum, concidit elanguitque. Quem dum Eumenes ex ira & vetere odio spoliatur atque increpat dictis, gladio, quem adhuc tenebat, imprudentem subter lorica, qua attingit inguina, vulnerat. Ictus debiliter adactus terruit quam laetius magis Eumenem. Detraetis ex animi spoliis grauius cruciatus femorum & brachiorum traiectionum vulneribus, equo impositus tamen ad alterum cornu, ratus id adhuc stare in acie, aduolat. Cade Crateri nuntiata aduectus ad eum, atq; vbi spirantem & mentis compotem vidit, equo delapsus illacrymauit, dextramq; ei iniicit, atq; hinc Neoptolemum acerbe probris proscidit, hinc illius casum & necessitatem miseratus est suam, per quam cum amico & familiari commissus aut accipere hanc calamitatem aut inferre fuisset adactus. Huius prelii Eumenes diebus decem circiter a priori palmam tulit, ac gloriam ea conciliauit illi ingentem, quod partim sapientia, partim virtute eam peperisset: e diuerso grandem confluit ei inuidiam iuxta & odium tam apud socios quam hostes: quod peregrinus & hospes Macedonum armis ac viribus virum inter eos primarium & clarissimum sustulisset. Quod si maturius allatus ad Perdiccam excessus esset Crateri, nullus inter eos principatum tulisset alius. Nunc diebus duodecim ante interempto per seditionem in Aegypto Perdicca, allata in castra est huius conflictus fama, atq; exemplo Eumenem infensi Macedones capitis damnauerunt. Dux contra eum Antigonus cum Antipatro deligitur. Quum Eumenes in regia equitibus, quae ad Idam pascebant, incidisset, atq; ex his sumpsisset quod haberet opus, rationemq; procuratoribus scriptam misisset, dicitur risisse Antipater, ac dixisse mirari se cautionem Eumenis, qui expectet ipsius se de rebus regis relaturum rationem, aut repetiturum ab ipsis. Circa Sardeis visum erat Eumeni

A εἰκελδυσάμενος ἀνδραγαθῆν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀντιπύθησε γυρομένης τῆς περὶ τῆς συρράξεως βαρείας, καὶ τῶν δουρῶν ἄχρῃ συντελεθέντων, τῶν δὲ ἀγῶνος ἐν τοῖς ξίφεσιν ὄντος, οὐ καταιγμῶας ὁ Κρατερός τὸν Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ πολλοὺς μὲν καταβαλὼν, πολλὰς δὲ βεβήμενος τοῖς ἀντιπυταγμένοις, τέλος δὲ πληγὰς ὑπὸ θραξὸς ἐκ πλαγίαν παρεστέλασσαντος, ἀπερρύη τοῦ ἵππου. πείσονται δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ἄλλοι παρήλασαν ἀγνοοῦντες Γοργίαν δὲ, τῶν Εὐρυμοῦς στρατηγῶν, ἐγνωτε, καὶ καταβάς περὶ ἐξήσεν φρουρῶν τῶν σώματι, κακῶς ἤδη διακειμένου καὶ δεσφανατοῦτος. **B** πύτω δὲ καὶ Νεοπτόλεμος Εὐρυμοῦς σιωπῆρχο. μισοῦντες γὰρ ἀλλήλους πάλαι καὶ δι' ὀργῆς ἔχοντες, ἐν μὲν δουρὶ ἀναστραφῶς οὐ κατείδον, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ γνωρίσαντες θύξῃ ἡλαυνον, ἀσασάμενοι ἄεχρειάμην καὶ βοῶντες. τῶν δὲ ἵππων δὲ ἀναπίας βία συμπεσόντων, ὡς περὶ τειρηρῶν, τὰς ἡνίας ἀφέντες, ἀλλήλων ἀπελάβοιτο τὰς χερσίν, τὰ τε κερῶν περὶ ἀσῶντες, καὶ περὶ ῥηγνώτες ἐκ τῶν ἐπιμάδων τοῖς θώραξας. περὶ δὲ τὸν ἀσασαγμὸν ὑποεκδραμόντων ἄμα τῶν ἵππων, ἀπορρύντες εἰς γῆν, καὶ περὶ πείσονται δὲ ἀλλήλους, ἐν λαβαῖς ἤσαν καὶ διεπάλαμον. εἶτα ὁ μὲν Εὐρυμῆς τῶ Νεοπτόλεμου παρεξαισαμῆς τὴν ἰγνύαν ὑποέχευεν, αὐτὸς εἰς ὄρθον φθάσας καταστῆναι· ὃ δὲ Νεοπτόλεμος εἰς θάτερον ἐρείσάμενος ῥόνου, θάτερον δὲ πεπηρωμένος, ἡμῶς το μὲν δῖρας κῆτωθεν, οὐ θανασίμοις δὲ πληγὰς ὑποφέρων. πληγὰς δὲ περὶ τὸν βράχιλον, ἐπέσει καὶ παρείθη. τῶ δὲ Εὐρυμοῦς δι' ὀργῆν καὶ μῖσος παλαιὸν, τὰ τε ὄπλα περὶ ἀσῶντος αὐτῶ καὶ κακῶς λέγοντος, ἐπὶ ξίφος ἔχων, ἔλαθεν ὑπὸ τὸν θώρακα βῶσας, ἢ παρὲ ψαυσε τῶ βεβῶνος ἀποβάς ἢ δὲ πληγὴ μάλλον ἐφόβησεν ἢ ἐβλάψεν τὸν Εὐρυμῆν, δι' ἀσθένειαν ἀμυδρῶ γυρομένη. σκυλόσας δὲ τὸν νεκρὸν, εἶχε μὲν χαλεπῶς ὑπὸ βραμῆν, μηροῦ καὶ βραχίονας διακεκομῆνος, ὄμους δὲ ἀναβληθῆς ὅπτι τὸν ἵππον, ἐδίωκε περὶ θάτερον κέρας ὡς ἐπὶ σιωεσῶτων τῶν πολεμίων. πυθόμενος δὲ τὴν Κρατεροῦ τελευτήν, καὶ παρεστέλας, ὡς εἶδεν ἐμπνέοντα καὶ σιωιέντα, καταβάς ἀπεδάκρυσε, καὶ τὴν δεξιὰν ἀνέβαλεν, καὶ πολλὰ μὲν ἐλοιδόρησε τὸν Νεοπτόλεμον, πολλὰ δὲ ἐκῆνον μὲν ἀκρίστα τοῦ τύχης, αὐτὸν δὲ τῆς ἀνάγκης, δι' ἡ αὐτῶ εἰ φίλος καὶ σιωηθῆς τῶν πεισόμενος ἢ δὲ ἄσων σιωιωέθη. **E** τῶ τὴν τὴν μάχην Εὐρυμῆς ἡμέρας δέκα σχεδὸν τῇ μετὰ τὴν παρεστῆσαν ἀίκησεν καὶ δόξην μὲν ἤρθη μέγας ἀπ' αὐτῆς, ὡς τὰ μὲν σοφία, τὰ δὲ ἀνδρεία κατεργασμένος· φθόνου δὲ πολὺν ἔχεν καὶ μῖσος ὀμαλῶς περὶ τε τοῖς συμμάχοις καὶ τοῖς πολεμίοις, ὡς ἐπῆλις ἀνὴρ καὶ ξένος, ὄπλοισι καὶ χερσίν τῶν Μακεδόνων τὸν παρῶτον αὐτῶν καὶ δοκιμάσσαν ἀνηρηκῶς. ἀλλ' εἰ μὲν ἐφθῆ Περδίκκας πυθόμενος τὴν Κρατεροῦ τελευτήν, ὅσα αὐτῶ ἄλλος ἐπαρῶτῶσε Μακεδόνων· καὶ δὲ ἀνηρηκῶς Περδίκκου καὶ ἄσων ἐν Αἰγύπτῳ, **F** δουρὶ ἡμέρας παρεστῆσαν ἤκεν ὅσα ὁ περὶ τῆς μάχης λόγος εἰς τὸν στρατόπεδον· καὶ περὶ ὀργῆν θύξῃ οἱ Μακεδόνες θάνατον τῶ Εὐρυμοῦς κατέγνωσαν. ἀπεδείξη δὲ τῶ πολέμου τῶ περὶ αὐτὸν Ἀνήγιος μὲν Ἀντιπάστρου στρατηγός. ἐπεὶ δὲ Εὐρυμῆς τοῖς βασιλικῶσι ἵπποφοροῖσι περὶ τῶ Ἰδίου

νεμοίμοις ἐπιτιγῶν, καὶ λαβῶν ἵππους ὅσων ἐρηξῆ, τοῖς ἐπιμεληταῖς τὴν γροφίῳ ἐπέμψεν, λέγετα γελάσση τὸν Ἀντιπᾶστον, καὶ εἰπεῖν ὅτι συμμάζει τὸν Εὐρυμῆν τῆς παρονοίας, ἐλπίζοντα λόγον αὐτοῖς ἀποδώσειν τῶ βασιλικῶν, ἢ λήψασθαι παρ' αὐτῶ. περὶ δὲ τῶ Σάρδης ἐβούλετο μὲν ἵπποκρατῆν ὁ Εὐρυμῆς

τοῖς Λυδοῖς ἐθαυνοῦσθαι πεδίοις, ἅμα καὶ τῇ Κλεοπά-
 ρα τὴν δυνάμιν ἐπιδείξαι φιλοπυμύμνος· αὐτῆς δὲ ἐκείνης
 δεηθείσης (ἐφοβείτο γὰρ ἀπὸ τῆς ἀλαβείν ὑπὸ τῆς αὐτῆς τὸν
 Ἀντίπατρον) ἐξήλασεν εἰς τὴν ἀνω Φρυγίαν, καὶ διεχείμα-
 ζεν ἐν Κελαναῖς. ὅπου τῆς αὐτῆς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Γο-
 λέμωνα καὶ Δόκιμον ὑπὸ ἡγεμονίας Δραφίλοπυμύμ-
 νων παρέσθαι αὐτὸν, τοῦτο ἰὼν (ἔφη) Ἰλεγγύμηνον, ἐλέθευ δὲ
 οὐκ οὐκ ἴσως. τοῖς δὲ στρατιώταις ὑποχρόνους ἐν τρισὶν
 ἡμέραις τὸν μισθὸν ἀποδώσειν, ἐπίπρασκειν αὐτοῖς τὰς καὶ
 τὴν χώραν ἐπαύλης καὶ τετραπυργίας σωματίων καὶ βωσκη-
 μάτων γεμούσας. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας ἡγεμόνος ἢ ξεναι-
 γῆς, ὄργημα καὶ μηχράς λαβὼν, τῆς Εὐμηνούς παρέχοντος,
 ἐξεπολιόρκη, καὶ παρέσθαι τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν οἱ στρατιώται
 διενέμοντο τῆς ἀλισχυμένων ἔχασον. ἐκ δὲ τούτου πάλιν ὁ Εὐ-
 μηνός ἡγαπᾶτο, καὶ ποτε γραμμάτων ἐν τῷ στρατοπέδῳ
 φανίντων, ἀδιέρριψαν οἱ τῆς πολεμίων ἡγεμόνες, ἕκαστον τὰ
 λατρεῖα καὶ πῦρ δίδόντες τῷ κτείναντι τὸν Εὐμηνόν, σφόδρα
 παρωξύνθησαν οἱ Μακεδόνες· καὶ δόγμα ποιουῦνται, χιλίους
 τῆς ἡγεμονικῶν αὐτῶν ἀεὶ δορυφορεῖν (ἔφη), καὶ φυ-
 λάττειν ἐν αὐτοῖς καὶ τῶν ἀνυπερβύτων. οἱ δὲ ἐπέθρονον, καὶ
 πῦρ ἡγάπων παρ' αὐτῶν λαμβάνοντες ἀπὸ οἱ φίλοι τῶν
 τῆς βασιλείων. ἐξῆν γὰρ Εὐμηνὸς καὶ καυσίως ἀλουργεῖς καὶ
 χλαμύδας ἀφένειν, ἥτις ἰὼν δωρεὰ βασιλικῶν τῶν
 Μακεδόνων. ὁ μὲν οὖν ἄτυχε καὶ τοῖς φύσιν μικροῖς σι-
 πιχουφίσει τοῖς φρονημασιν. ὥστε φανέσθαι τε μέγιστος αὐτῶν
 αὐτοῖς καὶ ὄχρον, ἐκ τῶν αὐτῶν ὑπερβύτων ἀποβλεπομέ-
 νοις. ὁ δὲ ἀληθῶς μεγάλῳ φρον καὶ βέβαιος, ἐν τοῖς σφάλ-
 μασι μᾶλλον καὶ τῆς δεσημερίας ἀναφέρων γίνεται κατὰ
 δηλός· ὡς τῶν Εὐμηνός. τῶν αὐτῶν μὲν γὰρ ἐν Ὀρκυαῖς τῆς
 Καππαδοκίας ἠτήθησεν ὑπὸ Ἀντιγόνου ἀπὸ τῶν αὐτῶν,
 καὶ διωκόμενος, οὐκ ἔπειτα τὸν αὐτῶν ἐκ τῆς φυγῆς δε-
 πεσὶν παρέσθαι τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ συλλαβὸν ἐκρέμασεν.
 φάσμα δὲ τὴν αὐτῶν ὁδὸν τοῖς διώκουσιν, μετέβαλε λα-
 θῶν, καὶ τῶν ἀλλὰ ζας, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον οὗ τὴν μάχην
 σωθέντων ἡμέρας, καὶ τετραπυργίας σιμαγαλῶν τοῖς νεκροῖς,
 καὶ τῆς αὐτῆς κίχων καὶ τῶν θυρώματα καὶ παρὰ τῆς ἐκαστου,
 ἰδίᾳ μὲν ἡγεμονίας, ἰδίᾳ δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ πολυάνδρα χάσας
 ἀπῆλθεν. ὥστε καὶ τὸν Ἀντιγόνου ὑπερβύτων ἐπέθρονον, θαυμά-
 ζειν ὁ θάρσος αὐτῶν καὶ τὴν ἀσθένειαν. ἐπειτα τῆς ἀποσκευῆς
 τῆς Ἀντιγόνου αὐτῶν, καὶ λαβὼν ῥαδίως δυνάμην πολ-
 λὰ μὲν ἐλθέσθαι σῶματα, πολλὰ δὲ ἡγεμονίας, καὶ πλο-
 τον ἐκ πολέμων ἰσχυρῶν καὶ λεηλασιῶν ἠθροισμένον, ἔδεισε
 μὴ κατὰ πλοῦς ὡφελείας καὶ λαφύρων οἱ αὐτῶν αὐτῶν,
 βαρεῖς γίνονται παρέσθαι τὴν φυγῆν καὶ μαλακώτεροι τῆς
 πλάσας ὑπομῆναι, καὶ τὸν χρόνον, ἐν ᾧ μάλιστα τῶν πολέ-
 μου τῆς ἐλπίδας εἶχεν, ὡς ἀποφρέτων τῶν Ἀντιγόνου. ἐπεὶ δὲ
 ἀπικρὺς χαλεπὸν ἰὼν ἀποβέπειν Μακεδόνας, χρημῆς ἐν ἐ-
 φικτῶν παρόντων, ἐκέλευσεν θεραπείαν αὐτοῖς, καὶ
 τοῖς ἰπποῖς χιλὸν ἐμβαλόντας, οὕτως βαδίζειν ἐπὶ τοῖς πολε-
 μίοις. αὐτὸς δὲ πέμπει κρύφα παρέσθαι τὸν ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς τῶν
 πολεμίων Μενάνδρον, ὡς κηδόμενος αὐτῶν φίλου γεροντός καὶ
 σωτηρίας, φράξασθαι παραιῶν, καὶ ἀναχωρήσασθαι τὴν ἑαί-
 ρην ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς καὶ τῶν αὐτῶν παρέσθαι τὴν ἐξῆς ὑπὸ
 ρεῖαι, ἀφίπτον οὔσαι ἐκ κηλῶς οὐκ ἔχουσαν. τῆς δὲ Με-
 νάνδρου τῶν συμφρονησάντων τὸν κίνδυνον καὶ ἀνασφάλασα μὲν,
 κατὰ σκοπὸν ἐπέμπευ ὁ Εὐμηνός φανερός,
 καὶ παρή-

A in campis decertare Lydiis, quod ab equitatu fir-
 mus esset, simul quod etiam Cleopatrae vires suas
 ostentare gestiret. Verum illius ipsius adductus
 precibus, verentis ne calumniæ sibi apud Antipa-
 trum foret, superiorem Phrygiam petiit, hyber-
 nauitq; Celænis. Vbi Alceta, Polemone, & Doci-
 mo cum eo ambigentibus de ducatu, Hoc illud,
 inquit, est quod dici solet, Exitii nulla habetur ratio.
 Militibus intra triduum solvere stipendium polli-
 citus, fecit iis villarū illius regionis castellarumq;
 hominibus & pecore refertorum auctorem. Qui
 mercatus aliqua fuerat ordinum ductor vel mer-
 cenariorum militum præfectus, tormentis & ma-
 chinis Eumene præbente acceptis expugnabat ea,
 prædamq; in debitum stipendium milites partie-
 bantur. Hinc cepit Eumenes iterum esse charus.
 Quum aliquando reperti in castris fuissent libelli,
 quos duces hostium abiciendos passim curaue-
 rant, centum talenta & honestum ordinem pro-
 ponentes ei qui Eumenum interfecisset, exarsere
 grauiter Macedones, decreueruntq; vt ex præ-
 stantissimis mille essent assidue corporis eius cu-
 stodes, stationesq; & excubias vicissim agerent.
 Obtemperabant illi, latiq; præmia accipiebant ab
 eo, quæ à regibus amici: siquidem ius Eumeni e-
 rat causas purpureas & chlamydes conferendi:
 quod habebatur apud Macedonas inter dona re-
 gia præcipuum. Porro secundus quidem fortunæ
 cursus eleuat vel natura pusillanimatorum spiritus,
 vt magnificentiam & fastum circa se ex rebus de-
 spicientes excelsis repræsentent. at verè magnani-
 mus & constans, quum titubauit & aspera premi-
 tur fortuna, excitans sese magis elucescit, vel vt
 Eumenes. Primùm enim in Orcyniis Cappadociæ
 ab Antigono per prodicionem fusus, dum conse-
 ctantur fugientem, non dedit facultatem prodito-
 ri, vt ex fuga elaberetur ad hostes, sed arreptū sus-
 pendit. Fugiens autem, contraria ac illi tenebant,
 qui eum insequebantur, via in seipsis illis conuertit
 iter, atque præteritis hostibus, vt ad locum venit
 vbi fuerat pugnatum, castra metatus mortuos co-
 aceruatos circumiectorum vicorum diruptis fo-
 ribus cremauit, seorsum duces, seorsum gregarios
 milites, excitatisque tumulis recepit se, vt Antigo-
 nus, qui post eò peruenit, stuperet audaciam at-
 que immotum eius animum. Hinc incidens in
 Antigoni impedimenta, quum capere ex facili
 valeret multa libera capita & magnam vim serui-
 tiorum opumq; extor collectorum bellis & popu-
 lationibus, veritus est ne repleti compendio &
 præda sui euaderent ad fugam ignaui mollioref-
 que ad sustinendum errores ac tempus, in quo po-
 tissimum spem collocauerat belli, vt aliò auersu-
 rus Antigonom. Sed quia prorsus operosum erat
 opibus illis sub manu positis retinere Macedonas,
 iussit vt corpora curarent & pabulum darent e-
 quis, inde hostes adorirentur. Mox in occulto ad
 Menandrum super hostium impedimenta posi-
 tum mittit, quasi de eo pro veteri amicitia & con-
 suetudine esset sollicitus, vt muniret se monens,
 maturaretq; quamprimum ex locis equitabilibus
 & planis se ad proximi montis latus recipere
 inequitabile, vt cingi non posset. Vt periculum
 Menander aduertit, & vasis collectis itinere se
 accinxit, misit Eumenes propalam speculatores,

καὶ παρή-

militibusque, tanquam signa moturus in hostem, A
 edixit ut arma caperent, & equo haberent frāna-
 tos. Vbi vero renuntiauerunt exploratores Menā-
 drum ad loca aspera refugisse, neque posse opprimi,
 fingens id molite ferre, abduxit copias. Fama est,
 quum hæc testaretur apud Antigonom Menāder,
 atque Eumenem collaudarent Macedones, in par-
 temque humaniorem verterent, quod liberos suos
 in seruitutem redigere & constituere uxores quum
 posset, abstinuisset & pratermississet. Atqui ille, di-
 xisse Antigonom, non vestri causa, boni viri, absti-
 nuit illis, verum ne tot se pedicis fugientem in-
 tricaret. Hinc vagabundus Eumenes & fugitans, B
 magnam partem militum induxit ut facerent:
 vel quod eorum gereret sollicitudinem, vel quod tra-
 here eos secum nollet pauciores quam ad signa con-
 ferenda, & plures quam ad tegendam fugam suam.
 Postquam in Nora arcem ad Lycaonia & Cappa-
 docia positam confinium cum quingentis equi-
 tib. & ducibus peditibus, refugit quotquot amici e-
 ius missionem postulauerunt, quocum non ferrent aspe-
 ritatem loci vel victus angustias, omnes complexus
 atque omni comitate eos prosecutus, missos fecit.
 Ut vero admoto exercitu Antigonus, antequam
 obsidere Eumenem cepisset, euocauit eum ad collo-
 quium, respondit multos Antigono amicos esse
 & secundum Antigonom duces, illis, quos ipse
 defenderet, post se reliquum esse neminem. Mit-
 teret igitur, si colloqui secum cuperet, obsides. Mā-
 dante Antigono, ad se sicut superiorem ut veniret,
 Neminem, inquit, quousque gladii compos ero, me censo
 superiorem. Vbi tamen fratris filium Antigonus
 Ptolemæum, ut postulauerat Eumenes, misit in
 arcem, descendit, ac complexi inter se consaluta-
 uere amice & familiariter, quippe magnus inter
 eos usus & consuetudo intercesserat. Multa quum
 essent disputata, neque mentionem Eumenes salu-
 tis suæ & veniæ ullam faceret, verum satrapias quo-
 que posceret sibi firmari & præmia reddi, obstu-
 puerunt assistentes, admiratique sunt & laudau-
 erunt animam eius & fortitudinem, simul concursus
 frequentium Macedonum fiebat, videre qui es-
 set, Eumenem cupientium. De nullo enim post
 Crateri fata tantus erat in exercitu sermo. Verum
 timens illi Antigonus, nequa vis ei inferretur, pri-
 mum voce, nequis accederet, vetuit, & lapidibus
 incessit ingerentes se. Postremo brachiis Eumenem
 complexus, turbamque satellitibus summouens æ-
 gre reduxit eum in tutum. Hinc Antigonus cir-
 cumuallatis Noris, & statione relicta, inde mouit.
 Eumenes circumsedebatur & tenebat præsidium.
 Vbi frumentum quidem & aqua copia & sal, ve-
 rum quod esui esset, vel condimenti aliud nihil
 suppetebat, ex his tamen que suppeditabant, victum
 parauit sociis letum, omnes vicissim ad mensam
 suam inuitans, conuiuiumque lepidis sermonibus
 & comitate condiens. Erat vultu quoque hilari,
 non bellatorem, & in armis volutatam referens,
 sed eleganti facie & florida, totoque corpore con-
 cinnatus membris quasi à natura ad eximiam
 fabrefactis competentiam. Acris quidem non e-
 rat in dicendo, blandus tamen & alliciens, ut ex epi-
 stolis eius conficias. Quia vero militibus eius per
 obsidionem præcipue erat loci angustia infesta,

καὶ παρήγειεν τοῖς στρατιώταις ὀπλιζέσθαι, καὶ τοῖς ἵπποις
 ἐξχαλινοῦν, ὡς παροσάξων τοῖς πολεμίοις. τῷ δὲ κατασκά-
 πων ἀπαγγελλάντων ὅτι πρῶτάπασι ὁ Μενάνδρος δὴ καὶ
 εἶη, καταπεφθῶς εἰς τόποις χαλεποῖς, ἀρξάσθαι παρ-
 ποιούμενος ὁ Εὐμένης ἀπὸ τῆς τῶν στρατιῶν λέγειται δὲ, τὸ
 Μενάνδρου ταῦτα μάρτυρήσαντος πρὸς τὸν Ἀντίγονον, καὶ
 τῷ Μακεδόνων ἐπαινοῦντων τὸν Εὐμένην, καὶ Φιλαιθερό-
 τερον ἀφαιτέοντων, ὅτι καὶ παῖδας αὐτῶν ἀνδραποδίσασθαι
 καὶ γυναῖκας ἀχρῶσαι παρὲν, ἐφείσατο καὶ παρήκεν. Ἀλλ’
 ἐκείνο (φαίει τὸν Ἀντίγονον) οὐχ ἡμῶν, ὡς μακάριοι, κηδόν-
 μος παρήκεν, ἀλλ’ αὐτὰ φέροντι δεδιὼς ἀεθλίην πέναν
 ποσαύτας. ἐκ τοῦτου πλανώμενος ὁ Εὐμένης, καὶ ὑποφύ-
 γων, ἐπέισε τοῖς πολλοῖς τῷ στρατιωτῶν ἀπελθεῖν, εἴτε κηδόν-
 μος αὐτῶν, εἴτε ἐφύκεσθαι μὴ βουλόμενος ἐλάττονας μὲν
 τὸ μέγεθος, πλείονας δὲ τὸ θανάτειν ὄντας. καταφυγὴν
 δὲ εἰς Νόρα, χωρίον ἐν μεσοτείᾳ Λυκαονίας καὶ Καππαδο-
 κίας μετὰ πεντακισίων ἵππων καὶ δεκάκισι ὀπλιτῶν
 κατέβη αὐτῆς, ὅσοι τῷ φίλων ἐδέηθησαν ἀφεθλίην, τὸ
 χωρίου τῆς χαλεπότητα, καὶ τῆς διαίτης τῆς ἀνάγκης
 οὐ φέροντες, πρῶτας ἀσασάμενος καὶ φιλοφρονητῆς ἀ-
 πέπεμψεν. ὡς δὲ ἐπελθὼν ὁ Ἀντίγονος εἰς λόγους αὐτὸν ἐ-
 κάλει πρὸς τῆς πολιορκίας, ἀπεκάλει πολλοὺς εἰς τοῖς
 Ἀντιγόνου φίλους, καὶ μὲν Ἀντίγονον ἠγάμων· ὡν δὲ αὐτὸς
 παρολεμῆι, μηδένα λείπεσθαι μετ’ αὐτόν. οὐμῆρις δὲ
 πέμπειν ἐκέλευσεν, εἰ χεῖρε ἀφ’ ὧν λόγων αὐτὰ γράσθαι.
 τῷ δὲ Ἀντιγόνου κελθόντος ὡς κρείττονι λαλεῖν, Οὐδένα (εἶ-
 πεν) ἐμαυτὸν κρείττονα νομίζω, μέγιστος αὐτὸς τῶν εἰφοῖς κύ-
 ελος. ὅμως δὲ πέμψαντος τῷ Ἀντιγόνου τὸν ἀδελφιδεῖον Πτο-
 λεμαῖον εἰς τὸ χωρίον, ὡς πρὸς ἤξιωσεν ὁ Εὐμένης, κατέβη,
 καὶ ἀεθλιόντες ἀλλήλοις ἠσάσαντο φιλικῶς καὶ οικειῶς,
 ἅτε δι’ ἀλλήλοις κεχρημένοι πολλὰ, καὶ σιωπῆς γενηό-
 τες. λόγων δὲ ἡμιόμων πολλῶν, καὶ τῷ Εὐμένει οὐχ ὑπο-
 ἀσφαλείας μεμνημένον καὶ ἀφελύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς σα-
 τραπείας ἀξιοῦντος αὐτὰ βεβαυόσθαι, καὶ τῆς δωρεᾶς
 ἀποδίδουσαι, θαῦμα τοῖς παρόντας εἶχε, τὸ φρόνημα καὶ
 τῆς ἀποπλῆμιας ἀγαμένοισ. ἅμα δὲ πολλοὶ σιωπέτερον τῷ
 Μακεδόνων, ἰδεῖν ὅστις ὅστις τὸν Εὐμένην ποιοῦντες. οὐ γὰρ ἐ-
 τέρου λόγους ἢ τοσοῦτος ἐν τῷ στρατῷ μὲν τῷ τῷ Κρα-
 τεροῦ τεβητῶν. δέισας δὲ ὁ Ἀντίγονος ὑπὲρ αὐτῶν, μή τι
 πάθη βίαιον, πρῶτον μὲν ἀπηγόρευε μὴ παροσείναι βοῶν,
 καὶ τοῖς λίθοις ἐβαλλετοῖς ἐπιφροσμένοις τέλος δὲ, ταῖς χερ-
 σὶ τὸν Εὐμένην ἀεθλιῶν, καὶ τὸν ὄχλον ἀπερὺκων τοῖς δο-
 ρυφόροις, μόλις εἰς τὸ ἀσφαλές ἀπεκατέστησεν. τῷ τεβθεν
 ὁ μὲν ἀεθτεῖχιστας τὰ Νόρα, καὶ φερούσαν καταλιπὼν,
 ἀνέβηξεν. Εὐμένης δὲ πολιορκούμενος, ἐκρεατῆς τοῦ χωρίου
 γένηε, σίτον καὶ ὕδωρ ἀφθονοὺς καὶ ἄλας, καὶ ἄλλο μηδὲν ἔ-
 χοντες ἐδώδιμον, μηδὲ ἠδύσμα πρὸς τὸν σίτον. ἐκ τῷ
 παρόντων ὅμως κατεσκεύαζε τοῖς σιωδοῖσιν ἰλαρὴν τῆς
 διαίτης, ἐν μέρει τε πρὸς λαμβάνων πρῶτας ὅτι τῆς αὐ-
 τῶν ἀπέζαν, καὶ τὸ σασίλιον ὀμιλία χεῖρ ἐχόρη καὶ φι-
 λοφροσυνὴ ἐφηνόων. ἢ δὲ καὶ τὸ εἶδος ἠδύς, οὐ πολεμι-
 κῶς καὶ τετεμμένα δι’ ὑπλῶν εἰκῶς, ἀλλὰ Γλαφροῦς καὶ
 νεοφροσῆς· καὶ πρῶτον τὸ σῶμα διηρησμένον, ὡς ὑποτέχνης

ἀκρίως τοῖς μέλεσι θαυμαστὴν συμμετρίαν ἔχουσιν. εἰπεῖν δὲ οὐ δεινός, ἀμύλος δὲ καὶ πιθανός, ὡς ἐκ τῷ
 ὅπισθον συμβάλλειν ὅστις. ἐπεὶ δὲ τοῖς σιω αὐτὰ πολιορκουμένοις ἢ στρατοῦ μάστιγα ἀπομύτων ἐλαπτεν,

ἐν οἰκῆμασι μικροῖς καὶ τόπων δυοῖν σταδίον ἔχοντι πλὴν τῶν
 μύθων αἰατεφομῶν, Ἐσφίω δ' ἀγμμάσας μὲν αὐτοῖς
 λαμβανούσας, ἀρχαῖς δ' αἰσῖπποις παρεσφύεσθαι, οὐ μόνον
 τὸν ἄλιον αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀσφαλτίας ματαμῆμον ἀ-
 παλλάξαι βουλόμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς φυγῆν, εἰ τῶν
 πέσει κρηρῶν, ἀμφοτέρωθεν ἡσκημένοις γρησάσαι, τοῖς μὲν
 αἰσφύοις οἶκον, ὅς τε μέγιστος ἐστὶν ἡμεῖς, δεκατεσσάρων
 πηχῶν δ' μήκος, ἀπέδ' ἔξεν τῶν ἐπιπέδων, καὶ μικρὸν ὅτι
 τεῖναι τὴν κίνησιν κελύων τῶν δ' ἵππων ἕκαστον ἑνὶ τῆρι μεγά-
 λαις, εἰς τὴν ὄρεσφίω ἀναδεδεμέναις, ἀπὸ ζώσας ἐκ τῶν
 τῶν τὸν αὐχένα μερῶν ἐμετεώριζε, καὶ παρήχθρον δ' ἀσφύ-
 χιλίας, ὥστε τοῖς μὲν ὀπιαδίαις σκέλεσιν ὅτι τῆς γῆς ἐρεί-
 δεσθαι, τοῖς δ' ἐμπροσθοῖς ποσὶν ἀκρωτίστοις ὅτι φάσειν.
 οὕτω δ' ἠιρητημένοι οἱ ἵπποχομοὶ παρὰ τῆς ἀματῆς τε
 κραυγῆς καὶ τῆς μαστίγι ἐπήρθηζον, οἱ δ' ἐπιπλάτρουσι θυ-
 μοῦ καὶ ὀργῆς, τοῖς μὲν ὀπιαδίαις ἐπὶ ἡλλοῖο καὶ διεσκήρτωσιν σκέ-
 λεσιν, τοῖς δ' μετεώροις ἐφίεμνοι σπείσασθαι, καὶ κροσσώ-
 τεσ δ' ἔδαφος, κατετείνοντο πᾶν τὸ σῶμα, καὶ πολὺν ἠφιε-
 σαν ἰδρώτα καὶ σναγμόν· οὔτε πρὸς τῆς οὐρῆς, οὔτε πρὸς ῥώ-
 μιν γυμναζόμενοι κακῶς. τὰ δ' κείνας ἐμβαλλόντες αὐτοῖς
 ἐπὶ σμάνας, ἵνα κατεργάζονται θάπτον καὶ πέτῃσι βέλτων.
 ἦδη δ' τῆς πολιορκίας χρόνον λαμβανούσης, Ἀντίγονος τε-
 διπλέων πτωχάνομος Ἀντίπατρον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τε-
 τερῶν τὰ πρῶτα, Κασσάνδρου καὶ Πολυπέρχοιτος
 ἀσφύροδων, ὁδὸν ἐπιμικρὸν ἐλπίζων, ἀλλὰ τῆς γῆρας
 πλὴν ὄλιον ἐμβαλλόμενος ἡγεμονίαν, ἐβούλετο τὸν Εὐμῆν
 φίλον ἔχειν καὶ συνεργὸν ὅτι τῆς πρῶτης. διὸ πέμφας Ἰε-
 ρώνυμον, ἐπειδέτω τῶν Εὐμῆν, πρῶτης ἄρχον, ὃν ὁ Εὐ-
 μῆνης ἀσφύροσας, ἐπέδ' ἔξεν ὅτι κείναι τοῖς πολιρχοῦσιν
 αὐτὸν Μακεδόσιν, πότερος εἴη διχαστότερος. Ἀντίγονος μὲν γὰρ
 ἀφοσιώσας ἐνεκεν, ἐκ τῆς βασιλείας ὅτι κτηματῆς,
 τὸν λοιπὸν ἄρχον εἰς ἑαυτὸν ἄρχον· Εὐμῆνης δ' πρῶτης μὲν
 ἐνέγραφε τοῖς ὄρχοις Ὀλυμπιάδα μὲν τῶν βασιλέων· ἐ-
 πείτα ἠμυνε ἐκ Ἀντιγῶν μόνον ἀνοήσῃν, ἐν δ' ἐκείνῃ
 τὸν αὐτὸν ἔξεν καὶ φίλον, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιά-
 δι καὶ τοῖς βασιλέσιν. ὡν διχαστέρων φανέντων, εἰ Μα-
 κεδόνες τῶν ὀρκίσαντες τὸν Εὐμῆν, τὴν πολιορκίαν
 ἔλυσαν, καὶ πρὸς τὸν Ἀντίγονον ἀπέπελλον ὅπως καὶ αὐ-
 τὸς ἀπέδ' ἔξεν τῶν Εὐμῆν τὸν ὄρχον. ἐν τούτῳ δ' Εὐμῆνης ὅσοις
 εἶχεν ἐν Νάοις τῶν Καπαδοκῶν ὀμῆρας ἀπέδιδου,
 λαμβανῶν ἵπποις καὶ ἄποζύγια καὶ σκῆμασ τῶν
 κρημνισμένων, καὶ σιωπῆν τῶν στρατιωτῶν ὅσοι ἀσφα-
 ρίντες ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐπλανήντο κατὰ τὴν χώραν· ὥστε
 τῶν αὐτῶν ἵπποις ὀλίγω τῶν χελίων ἀποδέοντες ἡμέρας.
 μὲν ὡν ἔξελθασας ἐφυγῆν, ὀρθῶς φοβηθεὶς τὸν Ἀντίγονον. οὐ
 γὰρ μόνον ἐκείνῳ ἐκάλωσεν πολιορκεῖν αὐτῆς ἀσφύρο-
 σασθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς Μακεδόσι πικρῶς ἀντέγραψεν, δόξα-
 μῶν τῶν ὄρχου τὴν διάρθρωσιν. φθῆρον δ' Εὐμῆν γράμ-
 ματα κρημίζεσαι τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῶν Ἀντιγῶν
 δεδοικῶτων αὐξήσιν, Ὀλυμπιάδος μὲν, ἀσφαλτοῦσης
 ἐλθόντα δ' Ἀλεξάνδρου παίδιον ἀσφαλαβεῖν, καὶ βέ-
 φειν ὡς ὅτι βουλόμην· Πολυπέρχοιτος δ' καὶ Φιλίπ-
 που τοῦ βασιλέως, κελύων τῶν Ἀντιγῶν πολέμειν, τῆς ἐν Καπαδοκίᾳ διωόμεως ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐν Κουίν-
 δοις κρημάτων πενήτα ἄσφα μὲν τάλαια λαβεῖν, εἰς τὴν τῶν ἰδίων ἐπὶ ὀρθῶσιν, εἰς δ' τὸν πόλεμον ὀπόσοις βου-
 λεται γρησάσαι. τῶν δ' οὐτῶν καὶ Ἀντιγῶν καὶ Τευτάμου, τῆς τῶν ἀσφύροσῶν ἡγεμονίαις ἐγχεράφεισαν.

A exiguis in tectis & loco in ambitu duo stadia patē-
 ti versantibus, qui nulla subacti exercitatione ci-
 bum capiebant, pabulumq; obiciebant equi o-
 tiosis, quo non solum languorem illis abstergeret
 otio marcescentibus, verum etiam, si ad fugam of-
 ferretur opportunitas, plane expeditis vteretur, te-
 ctum hominibus, q; in castello erat amplissimum,
 cubitos longum quatuordecim, attribuit ad am-
 bulationem, praecribens gradum ut sensim intē-
 derent. Equos singulos magnis loris ad fastigium
 tecti religatis succinctos ex partibus anterioribus e-
 uehebat, & leniter per trochleam sustollebat, ut
 B posterioribus pedibus insisterent solo, anteriorū
 summis vngulis attingerent id. Ita suspensos assi-
 stentes equifones stimulabant clamoribus pariter
 & flagellis. Illi ardore & ira repleti, posterioribus
 subsiliebant & tripudiabant pedibus, sublimiorib.
 verò prioribus affixi stantes insistere, ac solum pul-
 santes, totum contendebant corpus sudoreq; ma-
 nabant & suspiria mittebant. Ita non male vel ad
 agilitatem vel ad obum exercitabantur. Hordeum
 obiciebat his elixum, ut & perficerent id citius &
 concoquerent melius. Dum trahitur obsidio,
 Antigonus allato nuntio decessisse in Macedonia
 Antipatrum, ac res conquassatas ibi esse Castandri
 & Polyperchontis dissensionibus, nihil iam speras
 mediocre, sed totum imperium animo comple-
 ctens Macedonicū, intendebat Eumenum concili-
 are sibi & adiutorē habere ad res gerendas. Qua
 de causa misit Hieronymum cum eo pacificatum
 sub certo iuramento, q; corruptum Eumenes ar-
 bitrio permisit circumfidentium ipsum Macedo-
 num, utrum aequius foret. Antigonus defuncto-
 rie in capite regum facta mentione, reliquum iu-
 rificandi in verba sua cōceperat. Eumenes sacra-
 mento principem adscripsit Olympiada cum regi-
 bus: inde iuravit non Antigono tantum, neq; eun-
 dem quem illum, habiturum se hostem & amicū,
 sed etiam quem Olympiada & reges. Quibus pro-
 verioribus probatis, Macedones in id adacto Eu-
 mene, obsidionem soluerunt, miseruntq; ad An-
 tigonum, ut ille quoque Eumeni id sacramentum
 diceret. Interea Eumenes quoscunque in Noris
 habuerat Cappadocum obsides, reddidit iis. A re-
 cipientibus accepit equos, iumenta, tentoria, con-
 quifuitque milites, qui effusi ex fuga per eam re-
 gionem palabantur. Ita equites contraxit paulo
 minus mille. cum quibus, haud ab re timēs ab An-
 tigone, profugit. Quippe non tantum mandavit
 E ille ut eum obsiderent & circumvallarent, verum
 etiam Macedonibus rescripsit amare, quod iuris-
 iurandi admisissent correctionem. Fugienti Eu-
 meni literae redduntur ab illis qui in Macedonia
 Antigoni incrementum metuebant, Olympiade
 orante veniret, & paruum filium Alexandri susci-
 peret educeretque infidiis petitem: Polyperchonte
 autem & Philippo rege imperantibus ut praef-
 set exercitui qui in Cappadocia erat, ac bellum
 cum Antigono gereret, utque ex pecunia quae e-
 rat Quindis, quingenta talenta ad res suas repa-
 randas, ad bellum verò, quanta pecunia uti li-
 beret, eam acciperet. De his Antigoni quoque &
 Teutamio argyraspidum praefectis scripserant.

Qui acceptis literis, Eumenē verbis benigne, ex-
 ceperunt, sed invidia atque æmulatione prodide-
 runt serumpi, dedignantes illi concedere. Inui-
 diam Eumenes pecunia, quasi ea non indigeret,
 non accepta leniuit. At peruicaciæ eorum & am-
 bitioni, qui neq; imperare scirent, neq; vellent se-
 qui, incussit superstitionem. Alexandrum sibi ait
 per somnium oblatum fuisse, ac tabernaculum
 monstrasse regaliter instructum, collocatumq; in
 eo solium, indefatum, si illuc conuenirent & res
 tractarent, præsto fore se & secundaturum omnia
 consilia cæptaq; auspiciis, suscepta suis. Facile hæc
 persuasit Antigeni & Teutamio, qui nec adire illū
 sustinebant, & ille dedignabatur assistere aliorum
 foribus videri. Ita posito regio tabernaculo & so-
 lio, quod Alexandro nuncupauerunt, eo conue-
 niebant de summis rerum cōsultantes. Postquam
 in superiorem regionem progressis Peucestas, qui
 amicus erat, cum aliis occurrit satrapis, ac cōiun-
 xerunt copias suas, armorum numero & appa-
 ratus splendore confirmauerunt Macedonas. Ve-
 rum quia licētia ipsi dissoluti & vita molles euase-
 ra post Alexandri excessum, spiritusq; tyranni-
 cos, & barbarica alitos arrogantia in vnum con-
 tulerunt, erant inter se mutuo superciliosi & dis-
 cordes, Macedonib. autem effuse adulando, in
 cœnasq; ac sacrificia profundendo, reddiderunt
 breui comessationis popinationis castra diuerfo-
 rium, atq; sicut in populari republ. turbam, quæ al-
 ligitur ad legendos duces blandimentis. Vt aduer-
 tit Eumenes ipsos inter se despiciere, se verò time-
 re & captare tempus ad necandum, simulauit sibi
 argento opus esse, atq; ab illis qui erant sibi infe-
 stissimi sumpsit mutuo grandem pecuniam, quo
 & crederent sibi & manus abstinerent, decredita
 pecunia solliciti. Ita factū est vt corporis custodes
 spes haberet alienas. Et quum alii ad salutem con-
 uincendam dent, securitatem comparauit sibi ac-
 cipiēdo. At Macedones tantisper dum metus ab-
 fuit, dantibus venditabant se, atq; illorum ianuas
 celebrabant, eosq; stipabant imperare affectantes.
 At vbi Antigonus magno cum exercitu prope eos
 confedit, atq; res ipsa vocem emittens verum po-
 stulauit ducem, Eumenem non modo turba mili-
 tatis respexit, sed & quisq; illorum in pace & luxu
 magnorum manus dans præbuit se illi obsequen-
 tem in eo quem cuique assignaret ordine. Ete-
 nim Pasitigrin amnem aggressum transmittere
 Antigonum cæteri qui in stationibus erant ne
 fenserunt quidem: solus excepit eum Eumenes, si-
 gnisque collatis multos occidit de militibus eius,
 & flumen cadaueribus compleuit, cepit quatuor
 millia. Præcipue ostenderunt Macedones, quum
 esset valetudinis infirmit. te correptus, ita se exi-
 stimare, comessationes & tempestiua cōiuiua re-
 liquos apparare splendide, imperare & belligera-
 re vnum illum nosse. Quippe Peucestas, qui in
 Perfide illis magnificum epulum præbuerat, &
 viritim diuiserat ouem ad sacra facienda, promit-
 tebat sibi primatum. Mox motis in hostem signis,
 Eumenes forte ex ancipiti morbo extra agmen
 quiete in lectica ob vigilias ferebatur. Vbi aliqua-

ἐπεὶ ὁ λαβόντες ἐκείνοι τὰ γράμματα, τὰ μὲν λόγῳ φι-
 λαθρώπως ἐδέξατο τὸν Εὐμένην, φρόνως δὲ καὶ φιλοφιλίας ἐφά-
 νοντο μεσοί, δευτερόθεν ἀπαξιούτως ἐκείνῳ, τὸν μὲν φρόνον
 ὁ Εὐμένης ἐθεράπευεν, τὰ τὰ χεῖματα μὴ λαβόν, ὡς οὐδὲν
 δεόμενος, τοῖς δὲ φιλοφιλίας καὶ φιλαρχίας αὐτῷ, μήτε ἡβεί-
 οντα διωκόμενον, μήτε ἐπεισβουλομένον, ἐπὶ τῷ δὲ φασδα-
 μονίᾳ ἔφη γὰρ Ἀλέξανδρον αὐτὰ καὶ τοῖς ὑπνοῖς φαίνουσι, καὶ
 δεῖξαι ἵνα σκίωλον κατεσθλασμένον βασιλικῶς, καὶ θρόνον
 ἐν αὐτῇ χεῖρῳ εἶτα εἰπεῖν, ὡς εἰ ταῦτα σιωεδρόοισιν
 αὐτοῖς καὶ χεῖματιζοῖσιν αὐτὸς παρέσται, καὶ σιωεφάφεται
 βουλῆς τε πάσης καὶ παρὰξέως, ὀρχομένους ἀπὸ αὐτοῦ. ταῦ-
 τα ῥαδίως ἐπεισε τὸν Ἀντιγῆν καὶ τὸν Γόταμον, οὔτε ἐκεί-
 νων βαδίζον βουλομένων παρὲς αὐτὸν, οὔτε αὐτὸς ἀξίων ὅτι
 θύρας ἐτέρων ὀραῖσται. καὶ μὴ γέντες οὔτε σκίωλον βασιλικῶ
 καὶ θρόνον, Ἀλέξανδρον καταπεφημισμένον, ἐκεῖ σιωε-
 πορόοντο βουλομένοι παρὲς τῷ μεγίστῳ. ἐπεὶ δὲ παρὲς ἔσται
 αὐτοῖς εἰς τὸ ἀνώγειν ὁ Γόταμος μὲν τῷ ἄλλων σα-
 βατῶν ἀπήτησε, φίλος ὢν, καὶ σιωεμίζαντο τὰς διωάμεις,
 πλήρη μὲν ὄπλων καὶ λαμπερῆσι τῶν σκίωλον ἐπέρρωσαν
 τοῖς Μακεδόνας, αὐτῷ δὲ ἀναγωγῆ τοῖς ἔξοις, καὶ μαλα-
 χίᾳ διαίτῃς γρηγόρες, μὲν τὸ Ἀλέξανδρον τελευτῶν καὶ
 φρονηματα τυραννικὰ καὶ τετραμμένα βαρβαρικῆς ἀ-
 λαζωείας ὅτι ταῦτα σιωεμίζαντο, παρὲς μὲν ἀλλήλοισι
 βαρεῖς ἦσαν καὶ δυσάρμοστοι, τοῖς δὲ Μακεδόνας κατακεύον-
 τες ἐκκεχυμένους, καὶ κατὰ χρονηρῶτες εἰς δειπνα καὶ θυ-
 σίας, ὀλίγου χρόνου ὁ στρατοπέδον ἀσπίδας πύργους
 καταγῶλον ἐποίησαν, καὶ δημαγωγῶν μὲν ὅτι ἀρῆσθαι στρα-
 τηγῶν ὄχλον, ὡς παρὲς αὐτοῖς δημοκρατίας. ἀπὸ δὲ Εὐ-
 μένης αὐτοῖς ἀλλήλων μὲν καταφρονοῦντας, αὐτὸν δὲ φοβε-
 ροῦν καὶ τῶν φυλάκων ἀνελεῖν, εἰ γούτο κατὰ, ἐ-
 σκήφατο χεῖματων δεῖσται καὶ σιωεδανείσται τάλαντα
 πολλὰ τῶν μάλιστα μισοῦντων αὐτὸν, ἵνα καὶ πιτεύωσι, καὶ
 ἀπέχωνται παρὲς τὸ δανείων ἀγωνιάσται. ὡς τε σιωεμίζαντο
 λόγιον πλοῦτον αὐτῶν φύλακα τῶ σώματος ἔχον καὶ τῶν ἄλ-
 λων ὅτι σωτηρία δίδόντων, μόνον ἐκ τῶ λαβόν κτήσασται
 τὸν ἀσφάλειαν. οὐ μὲν δὲ οἱ Μακεδόνας, ἀδείας μὲν ἔ-
 σται, ἐφίλονον παρὲς τοῖς δίδόντας, καὶ τὰς ἐκείνων θύρας ἐ-
 θεράπευον, δορυφορομένους καὶ στρατηγῶντων ἐπεὶ δὲ Ἀν-
 τήγνος αὐτοῖς παρὲς εἰσπέδουσιν μὲν πολλῆς διωάμεις,
 καὶ τὰ παρὰξέματα φωνῶν ἀφίενται τὸν ἀληθινὸν ἐκάλει
 στρατηγῶν, οὐ μόνον οἱ στρατευόμενοι τὰν Εὐμένην παρὰξέχον,
 ἀλλὰ καὶ τῶν εἰρήνη καὶ θυφῆμεγάλων ἐκείνων ἐκαστος
 εἰσέδωκεν, καὶ παρὰξέχον αὐτοῖς σιωπῆ τὸ δίδόνσαι φυλάκωντα
 τὰξιν. καὶ γὰρ τοῖς παρὲς τὸν Πασιτήγειν ποταμὸν ὅτι χεῖρσαι-
 τα ἀβασίνην τὸν Ἀντήγνον, οἱ μὲν ἄλλοι τῶν φυλάκωντες
 ὁσδὲ ἔσται, μόνος δὲ Εὐμένης ἔσται, καὶ σιωάφας μέ-
 χίον, πολλοὺς μὲν κατέσθαι, καὶ νεκρῶν ἐπέπλησε τὸν θρόνον,
 ἔλαβε δὲ τετρακισχίλους ἀρχμαλώτους. μάλιστα δὲ οἱ Μακε-
 δόνες παρὲς τὸν συμβῆσαι ἀρρώστῳ αὐτῶ καταφανῆ. ἐγένον-
 το τοῖς μὲν ἄλλοις ἐστῶν λαμπερῆς καὶ πύργους ἔξιν, ἀρχαί
 δὲ καὶ πολεμῶν διωάτων ἡρώμμοι μόνον ἐκείνον. ὁ μὲν γὰρ
 Γόταμος ἐπὶ τῇ Περσικῇ λαμπερῶς αὐτοῖς ἐστῶσας, καὶ κατὰ

ἀνδρα διαδοῖς ἱερεῖον εἰς θυσίαι, ἡλπιζέον δὲ μέγιστος ὀλίγας δὲ ὑσέρων ἡμέρας τῶν στρατιωτῶν ὅτι τοῖς πολεμῶν
 βαδίζόντων, ἐπὶ τῶν Εὐμένης, ἐκ νόσου ἰνὸς ὅτι σφαλοῖς, ἐν φρεσὶ κωμίζόμενος ἔξω τῶν στρατεύματος ἐπὶ σι-
 χία ἀφῆκε ἀγρυπίας. μικρὸν δὲ παρὰξέχον αὐτοῖς ἀφρονος ἰνας τῶν βαλόντες ὅτι ἀνησθῶν οἱ πολεμῶν,

καταβαίνοντες εἰς τὸ πεδίον. ὡς οὖν αἱ τῶν χερσῶν ὄπλα
αὐτῶν παρὰ τὸν ἥλιον ἐξέλαμψαν ἀπὸ τῶν ἀκρῶν τῶ ἀγῆ-
ματος εἰς τὰς πορθομοίαν, καὶ τῶν ἡμεῶν τοῖς πύργους αὐ-
καὶ τὰς πορφύρας εἶδον, (ὡς παρ' ἡμῶν αὐτοῖς χόσμος εἰς μάχην
ἀγρομοίαις) ἐπίστησαν οἱ πορθετοὶ τὴν πορείαν, εἶδον Εὐμένην
καὶ τὸν αὐτοῦ· ἔχοντα ἄν πορθεῖν ἐκείνου μὴ στρατηγῶτος.
καὶ τὰ ὄπλα παρὰ τὴν γῆν ἐρείσαντες, ἀλλήλους μὴ εἰν
διεκελεύοντο, καὶ τοῖς ἡγεμόσιν ἠσυχίαν ἔχον, καὶ χαίρειν Εὐ-
μένης μὴ μάχεσθαι μηδὲ κινδυνώσκειν παρὰ τοῖς πολεμίοις.
ἀκούσας ὁ Εὐμένης, ἤκεν παρὰ αὐτοῖς δρόμον, τὰς χερμίζον-
τας ἐπιλαχίνας, καὶ τὴν πορείαν τὰς ἐκατέρωθεν αὐλαῖς ἀνα-
καλύψας, πορθετοὶ τὴν δόξαν γεγενηῶς. οἱ δ' ὡς εἶδον, ἄλλοις
ἀσπασάμενοι, Μακεδονιστῶν φωνή, τὰς τε ἀσπίδας αἰείλον-
το, καὶ τὰς θείας ἐπιδοῦπῆσαντες, ἠλάλαξαν, παρὰ κα-
λούμενοι τοῖς πολεμίοις, ὡς τὸ ἡγεμόνος αὐτοῖς παρὸντος.
Ἀντήρονος δ', ὡς τῶν ἀλισκομένων ἀκούων τὸν Εὐμένην νο-
σῆν, καὶ κηρύττειν, κακῶς διακείμενον, οὐ μέγα ἔργον ἤ-
γαί πο σιωπῆσαι τὴν ἄλλοις ἐκείνου νοσητοῦτος. διὸ καὶ παρ-
δὼν ἐπὶ τὴν μάχην παρὸντος, ὡς ὅτ' ἡ πολεμίων εἰς τάξιν κα-
σαμένων παρελάσας κατεῖδε τὸ γῆμα καὶ τὴν διακρίση-
σιν, ἐκπλαγείς ἐπέστη πλείω χρόνον· εἶπα ὡς φησὶ Φορβέον ἀ-
πὸ πατέρων κέρως ἐπὶ πατέρων διαφερόμενον. γελάσας οὖν
ὁ Ἀντήρονος, ὡς παρ' εἰώθη, μέγα, καὶ παρὰ τὴν φίλους εἶπων,
"Τοῦτο ἡμῶν Φορβέον (ὡς εἶκε) δ' ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ἡμῶν,
"ἄλλοις ἀπὸ τῆς πλείω δυνάμειν ὀπίσω, καὶ κατεστρατοπέδουσαν.
οἱ δ', μικρὸν ἀναπύσαντες, αὐτὸς ἐδημαγωγῶντο, καὶ
τοῖς ἡγεμόσιν ἐνυφάντες, σχεδὸν ὅλην εἰς τὰ χεῖμα διακα-
τενέμασθε τὴν Γαβιωνῶν· ὡς τε τὴν ἐξάτοις τῶν πορθετοῦ ἀ-
ποσκηνῶν, ὁμοῦτι χηλοῖς σαδίοις. ταῦτα γὰρ ὁ Ἀντήρονος,
ὡρμησεν ἐξ ἀφῆς ἐπὶ αὐτοῦ. παρὰ τῆς χαλεπῆς ὁδὸν καὶ
αὐτοῦτον, σιωπῆσαι καὶ παρὰ τῆς, ἐλπίζων, εἰ διασπαρ-
μοῖς ἐπιπέσει παρὰ τὴν χεῖμα διακα, μηδὲ ἂν σιωπῆσαι ἐ-
πιτὸ πλείω σαδίοις εἰς τὸ αὐτὸ τοῖς στρατηγῶσι. ἐμβαλόντι δὲ
εἰς γῆν ἀίτητον αὐτῶν, πνύματα τε δέφα, καὶ κρήνη μὴ ἀ-
λα, διελυμμένον τὴν πορείαν, ἐσοχλουμένου τὴν στρατεύ-
ματος. ἡμῶν ἀνάστασιν ἤφα, πύρα πολλὰ καίεν· ἦσαν οὖν
ἐλάβε τὴν πολεμίοις, ἀλλὰ τῶν βαρβάρων οἱ τὰ βλέποντα
παρὰ τὴν ἀίτητον ἔρη νεμόμενοι, θαυμασάντες δ' τῶν πυ-
ρῶν πλείω, ἐπεμψαν ἰσασφίαις καὶ μήλοισι ἀγγέλοις παρὰ
Γαβιωνῶν. ὁ δ' ὡς ἤκουσεν, αὐτοῖς τε πρῶτα πασιν ἐκφρῶν παρὰ
δέοις χηλοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁρῶν ὁμοίως ἐχόντας, ὡρ-
μητο φέρων, ἀναστῆσαι τοῖς κατ' ὁδὸν ὄντας αὐτοῖς μάχιστα
τῶν στρατιωτῶν. Εὐμένης δ' τὴν λαοαχίαν ἀφῆρει καὶ τὸν φό-
βον, παρὰ τὸν νεμόμενον ἐπίσθη τῶν πολεμίων τὸ πάχος, ὡς-
τε τριῶν ἡμερῶν ἢ παρὰ δόκοντα παρὰ τῆς ἀφῆσαι.
πεισθέντων δ' αὐτῶν, ἅμα μὲν ἀγγέλοις παρὰ ἐπέμπευ, τὰς
δυνάμεις ἐκ τῶν χηλοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀδελφίζεσθαι
καὶ τῆς χηλοῖς· ἅμα δ' αὐτοῖς ἐπιπασάμενος μετὰ
τῶν ἄλλων ἡγεμόνων, καὶ τόπων δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ φα-
νῆ τοῖς ὀπίσθεν τὴν ἔρημον παρὰ βαλλομένων. καὶ διαμε-
βήσας, ἐκέλευε πύρα πολλὰ καίεν εἰς διαστήμασιν, ὡς-
παρ' οἱ στρατοπέδουσαντες. γινομένου δὲ τοῦτου, καὶ τῶν πυ-
ρῶν τοῖς παρὰ Ἀντήρονος ἐκ τῆς ὀρείνης κατὰ φαίνων, ἄχος
ἔχον καὶ διδυμία τὸν Ἀντήρονος, οἱ μὲν ἠδημένοι ἐκ παλαιῶν τοῖς πολεμίοις ἀπὸ τῶν. ἢ οὖν μὴ κατὰ-
κρῶτος καὶ τετυμμένος ἐκ πορείας ἀνάστασιν μάχεσθαι παρὰ ἀδελφίους ἐπίμους καὶ καλῶς χειριμαχίας,

A qui superatis quibusdam collibus in campum se
demittebāt. Ut igitur aureorum fulgor armorum
ex tumulis agmine incedente instructo aduersus
solem micuit, editasq; beluarum turres & purpu-
ras sunt contemplati, qui ornatus in praelium cun-
tibus solennis erat, resistentes antesignani vocife-
rabatur, Eumenes vocaretur, gradum se nisi illius
ductu non promoturos, defixisq; humi scutis co-
hortabantur inter se, ne inde se mouerent, & du-
ces ut consisterent, neq; sine Eumene committe-
rent pugnam, neu cum hostibus signa conferrent.
Eo nuntiato Eumenes incitauit lecticarios, cur-
rensq; ad eos venit, ac reiectis vtrinq; lecticæ au-
læis, hilari excelsus vultu protendit dexteram.
B Quem ut videre, consalutauerunt ilico lingua Ma-
cedonica, simulq; clypeos sustulerunt, & sarissis
concrepantes lætum tulerunt clamorem, prouo-
cantes hostem tanquam præsentem habentes du-
cem. Antigonus autem ex captiuis audiens implici-
tum morbo Eumenem, & lectica gestari graui-
ter affectum, haud magni negotii duxit laborante
C illo alios obterere. quapropter maturauit acie di-
micare. Ut verò hostium instructorum præuectus
figuram & ordinem est contemplatus, diu attenti-
tus substitit. Mox lectica conspecta, quæ alano
cornu ad alterum circumferebatur, cachinpatus
suo more Antigonus, ait ad amicos, Hæc nimirum
D est lectica, quæ infesta nobis stat. Inde agmen ili-
co retro reduxit, ac castra metatus est. At hi, quum
paulisper respirassent, ex integro impulsu factioni-
bus sunt, & ducibus insultantes regionem Gaben-
orum ferme vniuersam hybernis occuparunt, ut
postremorum tabernacula prope mille stadia ef-
ferent à primis dirempta. Quo cognito mouit re-
E pente in illos Antigonus. Iter fecit via laboriosa &
sitienti, compendiosa tamen & confragosa, spes-
rans, si superuenisset per hyberna disiectis, non fa-
cile iam contracturos copias duces. Ingresso re-
gionem vastam venti procellosi cum ingenti ge-
lu, qui fatigauerunt exercitum, iter interpellarunt.
Itaq; ad necessarium remedium crebri ignes exci-
tandi fuere. quod effecit, ne falleret hostes. Sed
qui in spectantibus, desertum montibus pascebant
barbari, pyrarum mirati frequentiam, nuntios mi-
ferunt dromedis ad Peucestam. Hic nuntii metu
prorsus obstupescen, quum haud secus reliquos
videret affectos, fugæ consilium cepit, excitaturus
milites præsertim qua iter facturi erant. Quibus
tumultum Eumenes & timorem absterfit, osten-
dens inhibiturum se hostium celeritatem, ut die-
F bustribus, quam expectarentur, tardius essent
adfuturi. Sedatis his circummisit nuntios, impe-
rans ut copiarum ex hybernis & ceteri propere con-
uenirent, simulque cum aliis ducibus excurrens,
& locum facientibus iter per desertum ex edito
conspicuum amplexus & dimensus, crebras py-
ras per intervalla, ut in castris fieri solet, præcepit
extrui. Quæ ubi administrata sunt, ignibus ex re-
gione montosa Antigoni exercitui apparenti-
bus, dolor Antigonum & micror inuasit, qui
iam dudum existimabat hostes explorato aduen-
tu suo sibi occurrere. Ne igitur fatigatus & con-
fectus ex itinere cum milibus cogere alacri-
bus, qui commode hybernauerant, dimicare

via relicta compendiaria, per vicos duxit & oppi-
 da reficiens per otium exercitum. Postquam ve-
 ro eum (vt fieri solet) collata castra habentib. ho-
 stibus, nemo fatigauit, & nuntiauerunt finitimi
 nullum visum exercitum, tantum crebris ignibus
 locum collucere, ab Eumene perspexit impositū
 sibi. Quod grauiter ferens, progressus est: consti-
 tuitq; lignis collatis configere. Interea maxima
 pars exercitus apud Eumenem coacta prudentiā
 eius est admirata, ac solius iussit imperium esse.
 Quare discruciatī & inuidia affecti Argyraspi-
 dum praefecti, Antigēnes & Teutamus, terende-
 runt ei insidias, contractisq; plerisque satrapis ac
 ducibus, quando & qua ratione tollendus Eume-
 nes esset deliberauerunt. Vbi omnibus visum illius
 opera abuti ad praehum, secundum id mox eum
 absumere, Eudamus elephantis prepositus & Pha-
 dimus clā detegūt Eumeni cōsilium, nulla illi qui-
 dem adducti beneuolentia vel officio, verum vt
 praenirent, ne fraudarentur eo, quod huic cre-
 derant, argento. Quibus collaudatis, recepit se
 in tabernaculum suum, & ad amicos in conuentu
 se praefatus ferarum versari, testamentum condi-
 dit, literas conscidit, & corrupit, ne ipso defun-
 cto ex arcanis his crearentur illis qui scripserant
 eas pericula & calumniā. His administratis con-
 silium iniuit, victoriam vt hostibus permitteret,
 vel per Mediam & Armeniam fugam intenderet
 & inuaderet Cappadociam. Caeterum nihil praesentibus amicis definiuit. Sed quum multa animo
 in rebus aduersis tortuoso versasset, instruxit a-
 ciem, Graecosq; & barbaros acuit, a phalange &
 Argyraspidibus ipse excitabatur, non fore iactan-
 tibus vt hostes ipsos sustinerent. Quippe vetera-
 norum Philippi & Alexandri prouectissimi aetate
 erant sicut bellorum inuicti athletae: qui ad id te-
 poris nusquam utubauerant, multi annos na-
 ti septuaginta, nemo sexaginta minor. Vnde
 in incertu acclamauerunt ad milites Antigoni,
 In parentes scelesti peccatis. Atque arden-
 tes, impressione facta, phalangem profligauerunt
 totam: quod nemo substiterit, sed maxima pars
 fuerit concisa. Ea parte Antigonus fufus fugatus-
 que est. Equitatu fuit superior, Peucestaque segni-
 ter & ignauiter certante, omnibus impedimentis
 est poritus: quum in discrimine praerberet se vigi-
 lantem, atque a loco adiuuaretur. Siquidem vastus
 erat campus, non profundior, neque rigidus
 & durus, sed fabulosus & tenuis plenus arenae vt
 in littore. Hic tempore pugnae tam multorum
 equorum, tam multorum hominum calcatus
 cursibus puluerem instar calcis edidit, isque den-
 sifuit acra, & prospectum turbauit. Vnde occupa-
 uit facile imprudentibus hostibus Antigonus sar-
 cinas. Perpetrato praelio misit actutum legatos
 Teutamus ad impedimenta repetenda. Quum
 Antigonus & illa ostenderet se Argyraspidibus
 restitutum, & caetera habiturum eos benigne,
 si traderetur sibi Eumenes, consilium Argyras-
 pides abominandum inierunt, viui eius hostibus
 dedēdi. ac primum nihil suspicantem ex propin-
 quo asseruauerunt, partim amissa lamentantes
 impedimenta, alii hortantes vt tanquam victor
 bono animo esset, alii caeteros duces incufantes:

A παρ' εμῶν τὴν σπύρτον, ἦγε διὰ καμψῶν καὶ πόλεων, καθ' ἡσυχίαν ἀναλαμβάλλον ὁ στρατεύμα. μηδενὸς δὲ ἐμποδῶν ὄντος, ὡς ἄρ' εἰώθεν ἀντικαθήμενων πολέμων, τῶν δ' ὁμοίων ὄντων λεγόντων στρατεύμα μηδὲν ὄφθαι, πυρῶν δ' ἡ κεκαυμένων μεσῶν ἐπὶ τὸ τόπον, ἠάτε το κατεπρατηγημένος ὑπὸ Εὐμενέως, καὶ βαρέως φέρων παροσῆμ, ὡς φανερὰ μάχη κριησόμενος. ἐν τούτῳ δ' τῆς δυνάμεως πρὸς τὸν Εὐμηνῆ δ' πλησόντῃ, φροισμῶν ἐθαύμαζε τὴν σπύρτον αὐτῶν, καὶ μόνον ἐκέλευεν ἀρχεῖν. ἐφ' ᾧ λυπούμενοι καὶ φθονοῦντες οἱ τῶν στρατηγῶν ἀπιδων ἡγεμόνες, Ἀντιγῆνης καὶ Τεῦταμος, ἐπέβλεψον αὐτῶν καὶ τοῖς πλείστοις τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν στρατηγῶν σωμαγαγόντες, ἐβουλόοντο πότε γῆ καὶ πῶς τὸν Εὐμηνῆ διαφθεῖραι. σπυρτόξαν δ' πᾶσιν ἀποχρησάσθαι πρὸς τὴν μάχην αὐτῶν, μὲν δ' τὴν μάχην ἀγῆτος ἀνελεῖν, Εὐδαμος δ' ἔλεφαίντων ἡγεμῶν καὶ Φαίδιμος ἔξαγγέλλουσι κρύφα πρὸς Εὐμηνῆ τὰ δεδογμένα, δι' ἄνοιαν μὲν ὁδοδείξιαν ἡγάειν, ἀλαβούμενοι δ' μὴ τῶν χρημάτων ἀδεδαείκασθαι αὐτῶν εὐρηθῶσιν. Εὐμηνῆς δ' τούτοις μὲν ἐπήνεσεν, εἰς δ' τὴν σκίωσιν ἀπελθὼν, καὶ πρὸς τοῖς φίλοις εἰπὼν ὡς ἐν πόλεμῳ γυρεῖ θηρίων ἀνασρέφοιτο. Διαθήκας ἔγραψε καὶ τὰ γραμματεῖα κατήχευεν καὶ διεφθεῖρεν, οὐ βουλόμενος αὐτῶν τελευτήσαντος, ἐκ τῶν ἀπορήτων αἰτίας καὶ συκοφαντήματ' αὐτοῖς γράψασθαι ἡρώσθαι. ταῦτα διοικησάμενος, ἐβουλόετο τὴν νίκην παρεῖναι τοῖς ἐναντίοις, ἢ φυγῶν διὰ Μιδίας καὶ Ἀρμενίας, ἐμβαλεῖν εἰς Καππαδοκίαν. ὁ δὲ ἐν τῷ κυρώσας τῶν φίλων παρόντων, ἀλλ' ὅτι πολλὰ τῇ γνώμῃ πολυέσπω πρὸς τὰς τύχας οὐσῆ κινήσας αὐτὸν, ἐξέλαπτε τὴν δυνάμιν, τοῖς μὲν Ἑλλήνων καὶ τοῖς βαρβάρους παροσῆμ, ὑπὸ δὲ τῆς φάλαγγος καὶ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν πρὸς ἀλαβούμενος θάρρειν, ὡς οὐ δεξομῶν τῶν πολέμων, καὶ γὰρ ἦσαν οἱ παροσῆμτατοι τῶν πρὸς Φίλιππων καὶ Ἀλέξανδρον, ὡς ἄρ' ἀθλητῶν πολέμων ἀπήτητοι καὶ ἀσπίδες εἰς ἐκείνο χρόνον πολλοὶ μὲν ἐδομῆκαί τε ἐτηγερονότες, νεώτεροι δ' ὁδοδείξι ἐζηκονταεταῖοι. διὸ καὶ τοῖς πρὸς τὸν Ἀντιγῆνον ὀπιόντες ἐβόων, Ἐπὶ τοῖς πατέρας ἀμύρταμετε, ὦ κακαὶ κεφαλαί. καὶ μετ' ὀργῆς ἐμπεσόντες ὅλλυ ὁμοῦ τὴν φάλαγγα σπυρτοῖσιν, ὁδοδείξι ὑπὸ τῶν αὐτῶν, τῶν δὲ πλείστοι ἐν χερσὶ διαφθαρέντων. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἀντιγῆνος ἠπάσθη κατὰ κράτος, τοῖς δ' ἰππεῶσιν ἐπεκράτει. τῶ δὲ Γαλαξίου, πρὸς τὰ πασιν ἐκλελυμῶν καὶ ἀγῆτων ἀγωνισαμένου, καὶ τὴν ἀποσπῆσθαι ἔλαβε πᾶσαν αὐτῶν τε νήφοντι χηρῶν μενος πρὸς τὰ δῆνα, καὶ τῶ τόπου σπερρωῦτος. ἀχρῶν γὰρ ἡ δὲ πεδίον, οὔτε βαθύτερον, οὔτε ἀπόκροτον καὶ εὐρεῶν, ἀλλ' ἀθινώδες, καὶ μεσῶν ἀλμυρίδος ἀνχηρῆς, ἢ τοσούτων μὲν ἵππων, τοσούτων δ' ἀνδρῶν ξανομένη δρόμοις ὑπὸ τῆς μάχης καμῶν ἐξήνθει κριν, ὡς ἄρ' ἄσβεστον, ἀπολευκῆναι τὸν ἀέρα καὶ τὰς ὄψεις διαβολοῦσαν. ἢ καὶ ῥαδίον λαθῶν ὁ Ἀντιγῆνος τῆς ἀποσπῆσθαι τῶν πολέμων ἐκράτησεν, παυσαμένης δὲ τῆς μάχης, ἀγῆτος οἱ πρὸς τὸν Τεῦταμον ἐπαροσῆμτο πρὸς τὴν ἀποσκευῆς. Ἀντιγῆνος δὲ καὶ ταῦτα ἀντιδῶσθαι ὑποχρησάμενος τοῖς στρατηγῶσιν, καὶ πᾶσα χηρῶσθαι φιλαιδεῖσθαι, εἰ πρὸς ἀλαβῶν τὸν Εὐμηνῆ, βέλευμα δῆνον οἱ στρατηγῶσιν ἐβλεῦσασθαι, ἐχειρίσασθαι

ζῶσα τοῖς πολέμοις τ' ἀνδρα καὶ παρῶν μὲν ἀνυπόπτως παροσῆμτασθαι αὐτῶν, καὶ παρεφύλαχθαι, οἱ μὲν ἀποδου-
 εῖμενοι πρὸς τῆς ἀποσκευῆς, οἱ δὲ, θάρρειν ὡς νενικησῆσθαι κελεύοντες, οἱ δὲ, τῶν ἄλλων ἡγεμόνων κατηρησῶντες,

ἔπειτα παρρησιάζονται δὲ ἔρπασαν τὸν χεῖρῶν αὐτῶν, καὶ τῆ
ζώνῃ τὰ χεῖρας ἀπερέφαντες ἐδόσαν. ἐπεὶ δὲ ἔπειτα Ἄν-
τιγόνη Νικάνωρ ἐπέμφθη τῷ ἀλεξάνδρῳ αὐτὸν, ἐδείκτο
λόγῳ τυχεῖν ἀγρόμνος διὰ τῶν Μακεδόνων, ὅσα εἰς δέσπον
ἢ παραίτησιν, ἀλλ' ὡς πρὸς τῶν ἐκείνοις συμφερόντων ἀλε-
ξάνδρῳ. ἡγομένης δὲ σιωπῆς, εἰς ὑψηλῶ τινι κατὰ τὰς, καὶ
" τὰς χεῖρας δεδεμένους παρρησιάζονται, Ποῖον (εἶπεν) ὦ χεῖρας
" Μακεδόνων ἔσπασαν Ἀντιγόνη ἀγρόμνος αἰέτησε καὶ ἡμῶν,
" οἷς ὑμεῖς καὶ αὐτῶν αἰέτατε, τὸν φραττηρὸν ἀχμάλωτον ἐκ-
" δίδόντες; ὅσα ἄρα δεινὸν ἰσχυροῦς ὑμᾶς, ἢ τῶν ἔξομο-
" λογεῖσθαι διὰ τὰς ἀποσκευὰς, ὡς εἰ τοῖς χεῖμασιν, ὅσα
" εἰ τοῖς ὄπλοις, τῶν κρατεῖν ὄντος. ἀλλ' ἂ καὶ τὸν ἡγεμόνα πέμ-
" πετε λυθῆν τῆς ἀποσκευῆς. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπῆλθον ἀγρομνος, ἡ-
" κῶν τοῖς πολεμίοις, ἀπὸ τῶν συμμάχων ἀπολλύμενος. ὑμεῖς
" δὲ, παρὸς Δίῳ φραττηρὸν καὶ θεῶν ὀρκίῳ, εἰ τῶν μετὰ αὐτῶν
" κτείνετε. πῶς καὶ κτείνετε, ὑμέτερον ἔργον εἰμί.
" μέμνηται δὲ ὅσῳ Ἀντιγόνη νεκρῶν γὰρ Εὐμηνὸς δεῖται, καὶ
" οὐ ζῶντος. εἰ δὲ φεῖδεσθε τῶν χεῖρων, ἀρκέσει τῶν ἐμῶν ἢ ἑτέρων λυ-
" θήσῃ παρὰ τὰς ἔργον. εἰ δὲ οὐ πιστεύετε μοι εἰς τὸν ὄρ-
" κῶν, ἴσατε τοῖς θεοῖς δεδεμένον. καὶ τὰ τὰ παρὰ τὰς ὑ-
" μᾶς ἀφίημι τῆς ἐπὶ ἐμοὶ δίκης, ὡς ἀδρας ὁσὼν ταῖς καὶ
" δικαστοῖς πρὸς τὸν αὐτῶν φραττηρὸν ἡγομῶν. τὰ τὰ
Εὐμηνὸς λέγωντος, ὅ μὲν ἄλλο πλῆθος ἀφῆκε κατὰ τὸν, καὶ
κλαυθμὸς ἰσχυρὸς ἀφῆκε ἀγρόμνος, καὶ μηδὲν φλυα-
ροῦ παρρησιάζονται. οὐ γὰρ εἶδον εἰς Χερσονήσῳ τῆς ἄλλης
οἰμάζεσθαι, μυρία γυμνάσας πολέμοις Μακεδόνων, ἀλλ'
εἰ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου φραττηρῶν οἰκράτησι το-
σαῦτα καμῶντες εἰς γῆρας φέρονται τῶν ἐπάθλων, καὶ ἔσθῃ
παρ' ἑτέρων λαμβάνουσιν, εἰ δὲ γυνῶν αὐτῶν ἢ τῶν τριτῶν
νύκτα τοῖς πολεμίοις συκκαθύνουσιν. ἅμα δὲ ἦγον αὐτὸν ἐ-
πιταχύνοντες. Ἀντιγόνη δὲ δεισας τὸν ὄχλον, (ἀπελείφθη
γὰρ ὅσῳ εἰς τὰ φραττηρῶν) δεικνύσας κατὰ τὸν ἐλέ-
φαντα ἐξέπεμψεν, καὶ λογχοφόροις σιχοῖς, Μήδων καὶ
Παρθησίων, ἀφῆκε σιχοῖς δὲ πλῆθος. εἴτ' αὐτὸς μὲν ἰδεῖν
οἰχόμενος τὸν Εὐμηνὸν διὰ τὴν πορονηγημένον φι-
λίαν καὶ σιχοῖς πωσανομένων δὲ τῶν παρρησιάζονται ὅ
" σῶμα πῶς φυλάξουσιν, Οὕτως (εἶπεν) ὡς ἐλάφαι ἢ ὡς
" λέοντα. μὲν μὲν δὲ συμπαθῆς ἡγομῶν, τῶν τε δεσμῶν
τοῖς βαρεῖς ἐκέλευσεν ἀφελῆν, καὶ πᾶσα τὰ ἀδέξασθαι
τῶν σιχοῖς, ὅπως ἀλείψασθαι. καὶ τῶν φίλων ἐφῆκε τὰ
βουλομένη σιχοῖς μερῶν, καὶ χεῖρας τὰ ἐπιτῆθαι.
βουλομένη δὲ πρὸς αὐτὸν ἀλείψασθαι ἡμέρας, παρρησιάζονται καὶ
λόγῳ καὶ ὑποσχέσις, Νεάρχου τε τῶν Κρητῶν καὶ Δημη-
τρίου τῶν φιλιδιμουμένων τὸν Εὐμηνὸν σῶσαι, τῶν δὲ ἄλ-
λων ὁμοῦ πρὸς τῶν σιχοῖς καὶ κελύοντων ἀναρεῖν.
λέγειται δὲ τὸν Εὐμηνὸν, τῶν φυλάσσοντος αὐτὸν Ὀνομάρχου
" πρὸς τὰς, Τί δὴ ποτε Ἀντιγόνη ἔφρον ἀνδρα καὶ πολεμίων
" λαθῶν ὑποσχέσις, οὐτε ἀποκλινεῖς τῶν χεῖρας, οὐτε ἀγρομνος
" ἀφίησι; τῶν δὲ Ὀνομάρχου παρὸς ὑβρίν εἰπὸς ὡς οὐ νῦν
" ἀλλ' ἐπὶ τῆς μάχης εἰδὲ παρὸς θάνατον ἔχον ὄνησας, Καὶ
" μὰ τὸν Δία (φάναι τὸν Εὐμηνὸν) καὶ τότε εἶχον. ἐροῦ δὲ
" τοῖς εἰς χεῖρας ἐλθόντας. ἀλλ' ὅσῳ κρείττονι παρρησιάζονται
" χεῖρας οἶδα. καὶ τὸν Ὀνομάρχον, Οὐχ οὐκ ἐπεὶ νῦν, (φά-
" ναι) τὸν κρείττονα ὄνησας, τί ὅσα ἀγαμέμνους τὸν ἐκείνου κα-
" ρόν; ὡς δὲ οὐκ ἔδοξε ὅ Ἀντιγόνη τὸν Εὐμηνὸν κτείνειν,

A mox impetu in illum facto eripuerunt ei ensē,
& zona manus post tergum illigauerunt. Postquā
Nicanor est ab Antigono ad eum accipiendum
missus, petiit, ut per medios Macedonas ducerent
se, copiamque darent eos alloquendi: non ad sup-
plicandum vel deprecandum, sed quasi de com-
modis eorum esset dicturus. Facto silentio, stans
loco edito & manus vincas protendēs, Quod (in-
quit) Macedonum teterrimi, opusset trophæum
Antigonus de vobis erigere, ut vos de vobis ipsi
excitavistis, ducem vestrum dedentes captivum?
Quid verò, annon turpe erat victoribus fateri sar-
cinarum causa vos victos? quasi verò in pecunia
non in armis posita victoria sit: nisi ducem vestrā
in super redimendorum mercedem impedimen-
torum mitteretis? Ego igitur inuictus ducor, ho-
stium victor, proditus a sociis. Vos verò per Iouē
imperatorem & deos sacramenti arbitros me hic
ipsi interficite. Omnino enim, quum illic interfi-
ciar, vestrum id erit factum. Nec quicquam que-
retur Antigonus, qui mortuum quatit non vivum
Eumenem. Sin manibus parctis vestris, vna ma-
nus soluta meam perpetraverit. Quod si mihi
gladium non creditis, obiciete vincum beluis. Id
vbi feceritis, ego vos, quasi viri sanctissimi & re-
ctissimi in ducem vestrum fueritis, omni de me
soluo ultione. Dū ita fatur Eumenes cætera mul-
tudo angore premebatur collacrymabaturq;. At
Argyralpides vociferabantur, duceret eum nec au-
res præberent nuganti: neq; esse indignū, si Cher-
sonesitis pestis, qui infinitis bellis attriuerat Ma-
cedonas, luceat: sed si Philippi & Alexandri mi-
litum fortissimi tot exantans laboribus in senio
defraudarentur præmiis, cibumque petitura ab a-
liis essent, quorum coniuges tertiam iam noctem
cum hostibus concubuisent. Simul properantius
cum rapuerunt. At Antigonus turbam metuens
(nemo enim remanserat in castris) elephantos
decem valentissimos castris educi iussit frequen-
telque lancearios Medos & Parthynos ad sum-
mouendum multitudinem. Inde ob superiorem
necessitudinem & familiaritatem non sustinuit ut
in conspectum suum veniret Eumenes. Quum
quererent autem quibus traditus fuerat, quem ad-
modum eum custodirent, Ita, inquit, ut elephan-
tum, ut leonem. Paulatim verò ad misericor-
diam flexus, catenas grauiiores ei præcepit detra-
hi, & puerum ex familia eius ad eum admitti, ut
vngeretur, permisitque amicis, qui vellent, ut
Eum adirent & ferrent necessaria. Dum de eo
per plures dies consulit, admittebat orationes
& sponsones Nearchi Cretensis & filii Deme-
trii, qui conseruare studebant Eumenem: ve-
rum cæteri fere omnes intercedebant suadebant-
que de medio tollendum. Fertur Eumenes ex
Onomarcho, qui custodiebat eum, rogasse quid
tandem Antigonus, non inimicum & hostem,
quem in potestate habeat, aut cito interficeret, aut
generose dimitteret. Cui Onomarchus quum re-
spondisset contumeliose, Non in præsentia, sed
in prælio, debuisse ipsum ad mortem esse imper-
territum: Etiam hercle, dixisse Eumenes, tunc
fui. Percunctare illos qui mecum sunt congressi.
Verum in neminem incidi me qui esset fortior.
Cui Onomarchus, Ergo quandoquidem nunc
reperisti fortiorem, quin tempora eius expectas?
Ut igitur statuit Eumenem Antigonus tollere,

imperavit cibum ei detrahi: atq; ita duos vel tres dies inedia morti admouebatur. Quum essent autē repere caltramouēda, missus intro quidā trucidavit eum. Corpus concessit amicis eius Antigonus, & cremare permisit, reliquiasque in urnam conditas argenteam referre ad uxorem & liberos eius. Ad hunc modum sublato Eumene nemini alteri deus pœnas de illis qui eum prodiderant, ducibus & militibus, delegavit sumendam, sed ipse ut impios & immanes abominatus Antigonus Argyraspidas, tradidit eos Ibyrtio Arachosia procuratori omnibus modis atterendos conficiendosq; nequis eorum in Macedoniam rediret, vel mare Græcum aspiceret.

πως μηδεις αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆσι, μηδὲ ἔφευγε τὴν Ἑλληνικὴν θάλασσαν.

HAbes quæ de Eumene & Sertorio memoratu digna accepimus. In contentione autem cōmune hoc est ambobus, quod peregrini & alien genæ, & exules gentium variarum & fortium legionum magnorumque exercituum fuerint ductores. Proprium verò Sertorio, quod oblatum propter dignitatem suam ab omnibus sociis imperium susceperit: Eumene, quod multis cum ipso de imperio contententibus, acceperit ex rebus gestis primatum. Atque huic, quia erant ad imperandum inepti, utilitatis gratia parerent: illum, qui ducem quærebāt iustum, sequerentur. Etenim alter Hispanos & Lusitanos Romanus, Cheronesites alter duxit Macedonas: quorum hi totum orbem domabāt, illi seuiebant iam pridem Romanis. Iam Sertorius ut senator & qui exercitum ante duxerat, auctoritatem obtinens, despectus, ut scriba, Eumenes euasit dux. Neque verò hæc modo debiliora ad imperium adminicula, verum etiam tricas ad incrementum habuit Eumenes maiores. Siquidem erant qui cum & propalam impugnant, & infidiarentur in occulto: non sicut alterum palam nemo, occulte demum & pauci socii oppugnauere. Quocirca finis alteri periculorum in hostium positus oppressione erat, alteri in victoria periculum ab inuidis. Res bello gestæ æquæ & pares sunt. Cæteris moribus, bellorum & certaminum cupidus Eumenes, quietis & tranquillitatis Sertorius fuit sectator. Superior enim, viuere quum ei liceret secure atque honorifice, si subducere se uoluisset de medio, non destitit cum principibus certare & periclitari. Sertorio negotia non quæret pro salute sua aduersus illos qui agere ipsum nō sinebant in otio bellum fuit. Quippe Eumene Antigonus, si omisisset de primatu certamina, & in secundo post se loco acquiescisset, libenter esset usus: Sertorio Pompeius ne viuere quidem concessit quiete. Vnde incidit ille initio sua sponte in bellum: hic, quia oppugnabatur, inuitus in ducatum. Sic igitur belli ille cupidus, qui securitati primos honores anteponit: bellicosus, qui bello quærit securitatem. Iam mors oblata est huic nihil præsententi, illi etiam expectanti cædem. quorum illud placidi est animi, (nempe amicis videbatur fidere) hoc imbecilli. nam dum adornat fugam, comprehensus est. Neque verò Sertorii vitam dehonestauit exitus, cui quæsitum est ab sociis, quod hostium inferre potuisset nullus:

φθῆ καὶ τὸ μὲν ἐκατήχρωσε τὸν βίον ὁ θάνατος, πάρονος ὑπὸ τῶν συμμάχων ἀ τῶν πολεμίων αὐτὸν ὁδοῖς ἐποίησεν.

A ἐκέλθουσαν αὐτῶν τὴν Ἑφίω ἀφελεῖν. καὶ δύο μὲν ἡμέρας ἢ βεῖς αἰσῖος οὕτω παρῆγετο πρὸς τὴν τελευτήν. ἀφιδίον δὲ ἀναζυγῆς ἡρολῶν, εἰςπέμφαντες ἀνδροπον, ἀποσφάησιν αὐτὸν. ὃ δὲ σῶμα τοῖς φίλοις παρῆδοις ὁ Ἀντίγονος, ἐπέβηθεν καῦσαι, καὶ τὰ λείψανα σταθέντα, εἰς ἄρμεθρον ὑδρίαν κρμίζειν ἀποδοθῆσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς παισίν. οὕτω ὁ ἀποθανόντος Εὐμῆρου, ὅτε ἐπ' ἄλλω πνὶ τὴν πτωχίαν ἐποίησατο τῶν παρῶντων αὐτὸν ἡγεμόνων καὶ γεραιῶν ὁ δαμόνιον. ἀλλ' αὐτὸς Ἀντίγονος, παρῆδοις ὡς ἀσθεῖς καὶ θηριώδεις, τοῖς ἄρμεθρον παρῆδοις, παρέδωκεν Ἰβυρτίῳ τῶν διοικητῶν τὴν Ἀραχωσίαν πόλιν Ἑφίον ἐκτείναν καὶ κεραιῶν κελύσας, ὅ-

TΑῦτα ὅστιν ἀπὸ Εὐμῆρου καὶ Σερτωρίου μνήμης ἄξια παρελήφαμεν. ὃ δὲ τῆς συγκρίσεως, κοινὴν μὲν ἀμρρτέρις ὑπάρχει ὁ ξένους καὶ ἀλλοδαποῖς καὶ φυγάδας ὄντας, ἐδίων τε πόλεω παῶν καὶ στρατωμάτων μαχίμων τε καὶ μεγάλων διωάμεων ἡγεμόνοις ἀφελεῖν ἴδιον δὲ, Σερτωρίου μὲν, ὁ παρῶντων τῶν συμμάχων δεδωμένον ἔχειν ἀφ' ὁ ἄξια τὴν ἀρχὴν Εὐμῆρῳ δὲ ὁ πολλὰν ἀφελεῖν παρῶντων τῆς ἡγεμονίας πρὸς αὐτὸν, ὅτι τῶν παρῶντων λαμβάνειν ὁ παρῶντων καὶ τῶν ἀρχαῶν βουλόμοι, δικαίως εἶποντο, τῶν δὲ ἀρχῶν μὴ διωάμενοις πρὸς ὁ συμφῆρον ὑπάρχουον. καὶ γὰρ ὁ μὲν, Ἰβήρων καὶ Λυσιστομῶν, Ρωμαῖος, ὁ δὲ, Χερρόνησιτης, Μακεδόνων ἡρχεῖν ὡν οἱ μὲν ἐκπαλαί Ρωμαῖοις ἐδούλωον, οἱ δὲ τότε πόλεως ἀνδροποῖς ἐδουλωῖτο. καὶ Σερτωρίου μὲν ἀπὸ βουλήσ καὶ στρατηγίας θαυμαζόμενος, Εὐμῆρῳ δὲ ἀφ' ὁ γράμμα πιατ κεραιῶν ἡγεμονίας παρῆλθεν. οὐ μόνον τοῖς νῦν ἐλάτῃσι πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀφορμῆς, ἀλλὰ καὶ μείζοντι πρὸς τὴν αὐξήσιν ἐχρήσατο καλύματα ἐν Εὐμῆρῳ. καὶ γὰρ ἀνικρῖς τοῖς ἐνισαμῶν, καὶ κρύφα τοῖς ἐπιβλαβόνας εἶχε πολλοῖς· οὐχ ὡς παρῶντων φανερώς μὲν ὁδοῖς, λαβρα ὅ ὑπερῖ καὶ ἐλῆσι τῶν συμμάχων ὑπομέσθασιν. διὸ, ὁ μὲν ἰππεύσας τὸ κινδύωθῆεν, ὁ νικῶν τοῖς πολεμίοις· τῶν δὲ, ὅτι τῶν νικῶν οὐκ ἐκινδύωθῆεν, ὁ νικῶν τῶν φησιῶντων. τὰ μὲν οὖν καὶ τῶν στρατείας, ἐφάρμιλλα καὶ παρῶντων ἀλλήλα, τῶν δὲ ἄλλω ἔπω, φιλοπόλεμος μὲν ὁ Εὐμῆρῳ καὶ φιλοεικῆς, ἡσυχίας δὲ καὶ παρῶντων οἰκείος ὁ Σερτωρίου. ὁ μὲν γὰρ, ἀσφαλῶς καὶ μὲν ἡμῶν βιοῦν ἔξιν, ἐκ ποδῶν ἡρολῶν, τοῖς παρῶντων μαχόμενος καὶ κινδύωθῆεν διετέλεσεν· τῶν δὲ ὁδοῖς δευτέρω παρῶντων, ὑπὸ αὐτῆς τῆς τῶν σώματος ἀσφαλείας, πρὸς ὁδοῖς εἰρηνικῶν ἀγῶν ὁ πόλεμος. Εὐμῆρῳ μὲν γὰρ Ἀντίγονος ἐκείνῳ τῶν ὑπὸ τῶν παρῶντων ἀγῶνων, ἡδέως αὐ ἐχρήτο τὴν μετ' αὐτῶν ἀγαπῶντι τάξιν· Σερτωρίου δὲ οἱ παρῶντων Πομπηίου ὁδοῖς ζῆν ἀπαρῶντων ἐπέτερον. εἰς ὁ μὲν ἐκνήσι σιωπῶντι πολεμῶν ἐν ἀρχῆ, ὁ δὲ, ἀκροῖως ἀρχεῖν, ἀφ' ὁ πολεμῶντα. φιλοπόλεμος μὲν οὖν, ὁ τῶν ἀσφαλείας τὴν πλεονεξίαν παρῶντων πολεμῶντος ὁ, ὁ τῶν πολέμου κτῶν τὴν ἀσφάλειαν. καὶ μὲν ἀποθανεῖν γε σιωπῶν τῶν μὲν, οὐ παρῶντων ὁδοῖς, ὁ δὲ, καὶ παρῶντων ἡρω τὴν τελευτήν. ὡν ὁ μὲν, ὁδοῖς (φίλοις γὰρ ὁδοῖς πιατ ὁδοῖς) ὁδοῖς, ἀσθενείας· βουλόμοις γὰρ φυγεῖν, σιωπῶντι ὑπὸ τῶν συμμάχων ἀ τῶν πολεμίων αὐτὸν ὁδοῖς ἐποίησεν.

ἰδε, φθίνοντι παρ' ἀχμαλωσίας μὴ δεινότης, ζῆν δὲ
 μετ' ἀχμαλωσίαν βουλευτής, οὔτε ἐφυλάξατο καλῶς τὴν
 τελευτήν, οὐδ' ὑπέμεινε, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰσχυρίαν, καὶ τῆς
 ψυχῆς αὐτῆς κέραιον ἐποίησεν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι τῶν ἑλλήνων

ΑΓΕΣΙΛΑΟΥ

καὶ

ΡΟΜΠΗΙΟΥ,

ΑΘΗΝΑΙΩΣ.

Palmer.

Ρχιδάμος ὁ Ζευξιδάμου βασιλέως ἐπιφανέως Λακεδαιμονίου, κατε-
 λιπεινὸν ἐκ γυναικὸς ἑδοκίμου Δαμ-
 πριδοῦς, ἄνθρωπος ἰσχυρὸς καὶ πολὺ νεώτερον ἢ Εὐ-
 πωλίας τῆς Μελισπιδάδας ἡγεῖτο.

Ἄγισιλαος ἐπεί τῆς βασιλείας ἄγει παρὰ τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὸν
 νόμον, ἰδιώτης ἐδοκεῖ βιοτεύειν ὁ Ἄγισιλαος, ἠρῆς τῆς λεγο-
 μένης ἀγαθῆς ἐν Λακεδαιμονίᾳ, σκληρὰ μὲν ἔσαν τῆς διαίτης
 καὶ πολυπονον, παιδεύεσθαι ἵσχυροὺς ἄρχοντας. διὸ καὶ φασιν
 ὑπὸ τῆς Σιμωνίδου τῆς Σπαρτίου παροσηγορίας δαμασί-
 βουτος, ὡς μάστιγα ἔχει τῶν ἐθνῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πε-
 δυνάσσει καὶ χροῖσθαι ποιοῦσαν, ὡς ἄνθρωπος ἀδύς ἢ ἀρχῆς
 δαμαζοῦτος. ταύτης ἀφίσησι ὁ νόμος τῆς ἀείκης τοῖς ἐπι-
 βασιλείᾳ δεδομένοις παῖδας. Ἄγισιλαος ὁ καὶ τῆς ὑπὲρ-
 ξειδίου, ἑλθὼν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. διὸ
 καὶ πολὺ τῶν βασιλέων διαρροσώτατον αὐτὸν τοῖς ὑπὲρ
 παρὰ τὴν φύσιν ἡγεμονίᾳ καὶ βασιλικῶν παροσηγορησάμε-
 νος ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς ὁ δημοτικῆς καὶ φιλαίθερον. ἐν τῇ ταύ-
 τε καλουμένῃ ἀγέᾳ τῆς συστρεφόμενων παίδων Λυσάνδρον
 ἔχει ἑσθλὴν, ἐκπλαγῆτα μάστιγα τῆς χρησίου τῆς φύσεως
 αὐτῆς. φιλοεικέτατος γὰρ ὢν καὶ δημοφιλῆτατος ἐν τοῖς νέοις, καὶ
 πᾶσι παρὰ τὴν βουλήν, καὶ ὁ σφοδρὸν ἔχον καὶ ρα-
 δαῖον ἀμαχὸν καὶ διεκκίαν, ὁπότε ἴα πάλιν αὐτὸν παρὰ τὴν
 τῆς βουλῆς ἰσχυρίαν, οἷος φέρεται μὲν, ἀγνήν ὁ πᾶσι ποιεῖν τὰ
 παρὰ τὴν φύσιν, καὶ τοῖς ψυχῆς ἀλγύνεσθαι μάλλον, ἢ τοῖς
 ποιοῦν βαρύνεσθαι. τίω τε τῆς σκέλεις πῆρσιν ἢ τῆς ὥρα τῆς σώ-
 ματος ἀποκρίσθαι ἀπέκρυπτε, καὶ ὁ ραδίως φέρειν καὶ ἰλαρῶς
 ὁ βουλοῦν, παίζοντα καὶ σκώπτοντα παρὰ τὸν ἑαυτὸν, ἔμικρὸν
 ἢ ἐπὶ τὸ πρόθεμα τῆς παύσης· ἀλλὰ καὶ τῆς φιλοδουλίαν ἐνδηλο-
 τεραν ἐποίησε, παρὰ μὲν δὲ πόρον μὲν παρὰ τὴν ἀπαρρῆσον-
 τος αὐτῆς ἀπὸ τῆς γλώττης. τῆς μὲν εἰκόνα μὲν οὐκ ἔ-
 χουσαν αὐτὸς γὰρ ἐκνήτελεσεν, ἀλλὰ καὶ ἀποθήσκων ἀπέπει-
 μεντε πλάσαν μὲν μιμηθῆναι ἵνα ποιήσασθαι τῆς σώματος
 εἰκόνα. λέγεται ὁ μικρὸς τε ἡγεῖσθαι καὶ τίω ὅψιν ἄκαταφρό-
 νητος ἢ ἰλαρότης καὶ ὁ βῆθμον ἐν ἀπύρῃ καὶ παι-
 γνιάδες, ἀρῆσιν ὁ καὶ δακρυ μὲν δέποτε, μήτε φωνῆ μή-
 τε ὤφει, τῶν καλῶν καὶ ὠραίων ἐρασιμώτερον αὐτὸν ἀ-
 χεῖ γῆρας παρὰ ῥέχει. ὡς δὲ Θεόφραστος ἰστορεῖ, τὸν Ἀρχίδαμον ἠζημίωσαν οἱ ἔφοροι, γῆμασθαι γυναικᾶ μικρῆν.

PLVTARCHI

Vitæ comparatæ

AGESILAI

&

CN. POMPEII.

AGESILAVS.

ARCHIDAMVS Zeuxidami fi-
 lius, qui magna gloria regna-
 uit Lacedæmone, filium ex v-
 xore probata fœmina Lampri-
 de Agim, & multo minorem
 ex Eupolia Melispidæ reli-
 quit Agefilaum. Quum regnum

autem lege Agidi veniret, ac priuatam vitam A-
 gefilaus putaretur acturus, disciplina institutus
 fuit illa viuendi, quæ Lacedæmone ἀγαθὴ vocatur,
 rigida quidem & ærumnosa, verum erudiente ad
 parendum iuuentute. Vnde Spartam ferunt à Si-
 monide Damafimbrotion nominatam, quod ma-
 ximè per assuetudinē parentes legibus ciues man-
 fuctosq; sicut equos mox à prima ætate domitos,
 redderet. Hoc vinculo soluit lex pueros qui ad re-
 gnum educantur. Agefilao verò hoc suppedi-
 tauit singulare, quod non rudis parendi accesserit
 ad imperandum. Quapropter præbuit se
 longè præ regibus omnibus communem popu-
 laribus suis, quod cum principali & regia indole
 popularitatem & humanitatem ex institutione
 coniunxisset. In gregibus appellatis puerilium
 contuberniorum amatorem Lysandrum habuit,
 præcipuè ingenii eius modestiam stupentem.
 Quum enim obstinatissimus existeret in iuue-
 nibus maximique animi, & vbiq; peteret prin-
 cipatum, æstuq; ac feruore præditus esset in exu-
 perabili atque inuicto: facilitate tamen & placi-
 ditate is fuit, qui metu nihil, pudore imperata
 omnia faceret: plusque probris doleret, quàm
 grauaretur laboribus. Clauditatem eius tegebat
 corporis florentis decor, & quod hanc faciliè hi-
 lariterque ferret, primusque iocaretur & rideret
 semetipse, id haud mediocris erat illius vitii e-
 mendatio. imò verò id laudis cupiditatem eius
 magis declarabat, quod nulli labori vel operi suc-
 cumberet ob clauditatem. Formæ eius imago nō
 extat. Noluit enim id, & moriens interdixit ne
 quis fingeret vel pingeret corporis sui effigiem.
 Dicitur autem pusillus fuisse & specie aspernanda.
 Cæterum hilaritas eius & alacritas omnibus horis
 vrbanitaſque aliena ab omni vel vocis vel vultus
 morositate & acerbitate amabiliorem eum ad se-
 nectutem vsq; præbuit omnibus formosis. Archi-
 damo verò (vt Theophrastus autor est) multam
 dixerunt ephori, quod paruam vxorem duxisset.